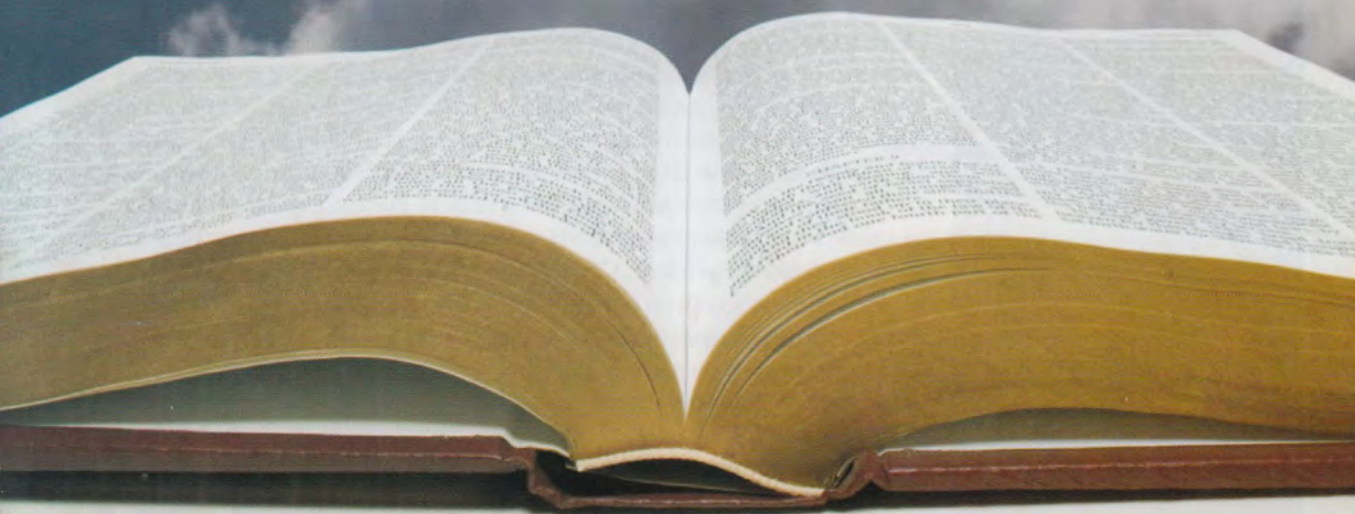

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Noiembrie 2007

Cuvintele *Speranței*

PRELEGERI PENTRU SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE

1- 8 decembrie 2007

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L întâlnim pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXIV, NOIEMBRIE 2007

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tâtar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Mour, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dimă,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Madan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Traducerea prelegerilor din revista
Adventist Review: Loredana Sârbu
Corectură: Adela Băncău-Burcea
Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste nr. 29,
Tel. 323 00 20, 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

ISSN 1220-6725

O singură speranță

Mesaj din partea Conferinței Generale

PARDON MWANSA

In septembrie 2006, am vorbit la telefon cu un prieten din Manado, Indonezia, a cărui soție murise de cancer. La început, ne-am spus unul altuia cuvinte prin care deplângeam pierderea acestei femei creștine iubitoare. În timp ce îl ascultam pe prietenul meu, care fusese zdrobit de această pierdere, mi-am amintit de cuvintele pline de speranță rostite de Domnul nostru Isus Hristos: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14,1-3).

Tatăl nostru cereș cunoaște bine necazurile și provocările lumii păcătoase în care trăim. El se întristează din pricina suferințelor îndurate de copiii Săi. El dorește să pună capăt acestei stări de lucruri. El ne spune: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” (Apoc. 21,5). El ne pregătește un cămin mai bun.

Tatăl nostru ne îndeamnă să avem încredere în El cât vom trăi pe acest pământ. Inimile noastre se pot tulbura atât de ușor. Uneori suntem tulburați chiar și din cauza aparentei întârzieri a venirii Domnului nostru Isus. Solia Sa pentru noi este: „Să nu vi se tulbure inima.”

Nu avem nicio altă speranță în afară de aceea că Isus vine din nou. Aceasta este binecuvântata speranță că vom fi eliberați de chinurile și suferința pe care le îndurăm din cauza păcatului și a Diavolului. Pavel exclamă: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” (1 Cor. 2,9).

Sunt copleșit de bucurie când meditez la locul în care „moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere” (Apoc. 21,4). Ne simțim bine aici, pe pământ, când ne petrecem sfârșitul de săptămână sau vacanța alături de cei dragi. Dar imaginați-vă ce înseamnă să petreceți o mie de ani alături de Isus și de cei pe care îi iubiți! „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani” (Apoc. 20,6). Și vor fi mai mult de o mie de ani: o veșnicie întreagă!

Ce anume ne-ar împiedica să pierdem o astfel de invitație a speranței? Dorința de a avea ceva stabil pe pământ? Dorința de a dobândi averi aici? Dorința de a ocupa o anumită poziție pe pământ? „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții nu sunt de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2,16.17). Eu sper că nimic nu ne va împiedica să avem parte de împlinirea nădejdi noastre binecuvântate, nădejdea de a ne revedea cu cei dragi ai noștri și de a locui cu Dumnezeu pentru veșnicie.

*Pardon Mwansa
este vicepreședintele
Conferinței Generale a
Advenștilor de Ziua
a Șaptea*

Cuvinte pline de speranță

ULRICH FRIKART

S-a întâmplat pe aeroportul din Geneva. Mă pregăteam să plec spre Praga, unde urma să particip la un comitet administrativ al Uniunii din Cehoslovacia. Înainte de a-mi da pașaportul la verificat, am observat că geanta diplomat pe care o puseseam în căruțul de bagaje nu mai era. În ea se aflau biletul de avion, cărțile de credit, cheile, telefonul mobil și o anumită cantitate de bani. Într-adevăr, o situație foarte incomodă. Cu toate acestea, lucrul care m-a afectat cel mai mult a fost faptul că în geantă se afla și Biblia mea. Petrecusem în compania ei atât de multe ore, făcusem pe ea atât de multe însemnări și subliniasem multe texte. Toate acestea ilustrează o călătorie de mai bine de 35 de ani alături de Dumnezeu și de Cuvântul Său. Pierderea Bibliiei „mele”, pe care o primisem de la soția mea după ce luasem hotărârea de a merge la Collonges ca să devin pastor, mi s-a părut teribilă. Eram cu adevărat deprimat. După cinci zile, a sunat telefonul. La capătul celălalt al firului se afla mama unui băiat de trei ani. În timp ce se plimba cu băiatul ei pe malul lacului Geneva, a găsit geanta mea sub o tufă. În ea nu mai era nimic altceva decât Biblia mea, lucru care pentru mine a fost un miracol. Femeia găsisese numele meu scris în Biblie și a căutat adresa și numărul meu de telefon. Am aflat că făcuse parte dintr-o familie adventistă, dar că întrerupsese relația cu biserica. Când am întâlnit-o, și-a exprimat bucuria și dorința de a relua relația și călătoria cu Dumnezeu. Faptul că mi-am găsit Biblia în astfel de circumstanțe a fost pentru mine cu totul extraordinar și neașteptat.

De ce sunt atât de atașat de această carte?

Fiindcă am descoperit în ea viața, speranța și perspectiva viitorului. Biblia „mea” mi-a reamintit de primul studiu

biblic pe care l-am făcut cu un pastor adventist. El m-a ajutat să descopăr profeția din Daniel 2. În seara aceea, am înțeles că logica mea umană, chiar dacă se baza pe studii științifice, nu putea să mă conducă la niciun lucru durabil și esențial. Succesiunea prezisă a împărățiilor, care s-a împlinit în istorie, și mica piatră care se desprinde ca să distrugă totul și să cuprindă întregul pământ și întregul univers m-au ajutat să înțeleg imediat că mai există însă o realitate: realitatea lui Dumnezeu. Realitatea unui Dumnezeu al speranței, care va reveni foarte curând. Viața mea s-a schimbat într-o clipă și aveam o singură dorință: aceea de a studia acel cuvânt al speranței și al vieții. Împreună cu soția mea, am luat hotărârea de a-mi părăsi slujba de inginer ca să devin pastor. În acest fel, aveam să studiez acel Cuvânt a cărui putere transformatoare tocmai o descoperisem și apoi, prin harul lui Dumnezeu, aveam să îl împărtășesc și altora. După câteva luni, am fost botezat și am primit Biblia „mea” din partea soției mele.

Dragi frați și surori, dragi prieteni, aștept cu nerăbdare să cercetez și să aprofundez acest minunat Cuvânt al lui Dumnezeu în această săptămână de rugăciune. În el, vom descoperi speranța și viața. Pe scurt: Îl vom descoperi și Îl vom redescoperi pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos. El are cuvintele pline de speranță de care avem nevoie cu toții.

*Ulrich Frikart
este președintele
Diviziunii
Euro-Africa*

Să ținem speranța vie, în așteptarea revenirii Sale

JAN PAULSEN

Nu există un pasaj mai bine cunoscut printre adventiști ca Ioan 14,1-3. Familia adventistă de pe tot globul îl poate spune din memorie. În acest pasaj, Însuși Domnul îi face poporului Său o făgăduință și îl asigură că o va împlini. Prin el, Isus ne mai vorbește și astăzi și ne încurajează prin cuvinte de speranță în peregrinajul nostru creștin. Cuvintele de speranță din pasajul amintit sunt necesare neamului omenesc de astăzi mai mult ca niciodată până acum. Trăim într-un veac al comunicării rapide și permanente, în care cuvintele au un rol esențial. Mijloacele de comunicare ne transmit de cele mai multe ori cuvinte despre moarte și suferință. Lumea are nevoie de o voce a speranței și încurajării. Din moment ce Isus ne-a încredințat cuvintele de speranță, noi ar trebui să fim aceea voce. Ioan 14,1-3 ne prezintă un contrast fundamental între plecare și întoarcere sau între despărțire și revedere. Este un pasaj încărcat de sentimente de prietenie, de dragoste și de teama anticipată a nesiguranței create de despărțire. Dar mai avem și îndemnul de a ține speranța vie, în așteptarea revenirii lui Hristos. Isus încerca să îi liniștească pe ucenici prin „cuvinte dătătoare de speranță și curaj. 'Să nu vi se tulbure inima', le spunea El. 'Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.' Ce încurajatoare ar trebui să fie aceste cuvinte pentru noi! Gândiți-vă

la lucrarea pe care o face Hristos acum în ceruri – El pregătește locașuri pentru copiii Săi.” (Ellen White, *Sermons and Talks*, vol. 2, p. 145.)

Prelegerile pentru săptămâna de rugăciune se bazează pe acest pasaj referitor la revenire. Ne-am gândit că bisericii i-ar face bine să îl revadă, ca să își amintească de adevăratele ei rădăcini spirituale și de rațiunea pentru care există. Ioan 14,1-3 cuprinde cuvintele de speranță al căror conținut și semnificație au fost examinate de mulți scriitori, în încercarea de a le face relevante pentru biserica de azi. Aș dori să îndemn biserica să recitească Ioan 14,1-3. Să îl citim în momentele devoționale personale, la altarul familial, la adunările de închinare ale sfinților. Să luăm cu toții aminte la el, iar puterea vie a Cuvântului lui Dumnezeu să ne miște și să ne redea bucuria așteptării revenirii pe curând a lui Hristos. Reconsacrarea față de venirea Domnului să ne întărească dorința de a ieși și de a duce lumii vestea că Împăratul vine.

*Al dumneavoastră în speranța creștină,
Jan Paulsen*

*Jan Paulsen este
președintele Conferinței
Generale a Bisericii
Adventiste de Ziua a
Șaptea*

Speranța adventă

LAZĂR FORRAI

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți la o nădejde vie și la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru voi” (1 Petru 1,3-4).

Călătoria noastră pe tărâmul existenței a avut un început și va avea un sfârșit.

Reflectând la caracterul efemer al vieții, apostolul Pavel încheie totuși într-o notă de optimism: „... rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea...” (1 Cor. 13,13). Sunt lucruri care nu trec, ci rămân pentru totdeauna. Ne-au fost date ca valori care definesc ființa umană, funcții cu care sufletul este înzestrat și care pot fi dezvoltate sau nu, potrivit alegerii fiecăruia. Speranța este una dintre aceste valori. Ne aparține atât de mult încât nu putem trăi fără ea. Este ca o floare care răsare neîncetat din adâncul inimii, ca să ne facă viața mai suportabilă sau chiar fericită. Unele speranțe nu rezistă mult, se sting la prima confruntare cu realitatea, altele dăinuie chiar până la ultima noastră suflare. Ce bine că Tatăl îndurărilor ne-a conceput cu capacitatea de a nădăjdui. Dar, de fapt, ce este speranța?

Omul și speranța

Marele necunoscut care stă înaintea noastră este viitorul. Secunda următoare, ceasul care vine, anii pe care îi vom avea de trăit, deceniile care vor mai fi.

Știm câți ani au trecut din viața noastră, dar nimeni nu știe cât ne mai este dat să trăim. Știm prin ce am trecut până acum, în călătoria noastră pământească, ce bucurii au luminat sau ce necazuri au întunecat cerul vieții noastre. Dar, cine știe oare, ce ne mai așteaptă? Ce se ascunde pentru fiecare dintre noi în culisele vremii viitoare nu ne-a fost dat să cunoaștem. Astăzi putem fi sănătoși și fericiți, dar oare și mâine va fi la fel? Sau o boală, o tragedie, va năruie fragila noastră stare de bine, de care ne bucurăm azi? *Dumnezeu știe*, obișnuim să spunem cu încredere sau cu resemnare, recunoscând astfel limitele noastre în cunoașterea zilei de mâine. Viitorul poate să ne inspire unul din două sentimente contrare: teamă sau încredere.

Teamă ca nu cumva binele de azi să se schimbe mâine în rău sau răul prezent în și mai rău. Sau *încredere* că răul se va schimba în bine, durerea în bucurie, lacrimile în zâmbet. Copilul meu, care în prezent este sănătos, vesel și plin de viață, va fi și mâine la fel. Sau dacă este bolnav, mâine se va însănătoși și va fi bine.

Această încredere în viitor, această așteptare încrezătoare cu privire la ceea ce ne aduce ziua de mâine se cheamă speranță. Ea exprimă capacitatea de a ne raporta în mod pozitiv la viitor!

Desigur, pentru ca să nu fie o simplă amăgire de sine, speranța trebuie să se sprijine pe ceva. Trebuie să aibă la bază o temelie solidă ca să nu aibă soarta caselor zidite pe nisip. Viața noastră, ca și istoria omenirii, este plină de speranțe spulberate și de așteptări neimplinite.

Depinde pe ce ne-am clădit încrederea, ce asigurări am avut în vedere. Cele mai multe decepții ni le-au pricinuit oamenii, atunci când încrederea în cuvântul lor, în bunătatea sau integritatea lor, în capacitatea lor de a ne ajuta fusese mai mare decât trebuia să fie. Și oare de câte ori nu ne-am înșelat cu privire la noi înșine?

Speranța creștină

Speranța creștină se distinge de alte speranțe tocmai prin temeiul pe care ea se sprijină.

Viața pe pământul acesta este marcată de suferință, răutate și, în final, moarte, pe care nimeni nu o poate evita. Chiar dacă avem parte și de bucurii, chiar dacă știm ce este fericirea, până la urmă se stinge totul în bezna mormântului. Cuvântul lui Dumnezeu explică originea acestei tragedii prin

căderea în păcat, experiență fatală comparată în Biblie cu o prăbușire în prăpastie, în groapa pieirii (Ps. 40,2), în fundul căreia mocirla adâncă zădărnicește orice șansă de a scăpa prin zbateri și eforturi proprii. Dimpotrivă, orice mișcare ne afundă și mai mult.

Singura speranță este cea a unei intervenții de sus, din afara prăpastiei. Unica șansă a celui nenorocit este o persoană care să intervină, să coboare în groapă după el și să-l scape. Dar ca speranța izbăvirii să aibă temeiuri sigure, persoana care ar putea să intervină ar trebui să îndeplinească două condiții: să fie destul de tare pentru a mă scoate și destul de bună ca să facă lucrul acesta.

În zadar ar sta cineva la marginea prăpastiei, bun la suflet și doritor să mă ajute, dacă slăbiciunea lui fizică nu i-ar îngădui nici cel mai mic pas de făcut

spre mine. Și iarăși, degeaba ar sta un om puternic, dacă nu ar fi în același timp și bun – speranța mea ar fi deșartă.

Speranța creștină se întemeiază pe Cineva care a dovedit și puterea, și bunătatea Sa față de noi și ne-a promis că „nu ne va lăsa, cu niciun chip nu ne va părăsi” (Evrei 13,5). Ba încă ne asigură: „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine.” (Is. 54,10).

Dovada puterii Sale este Universul creat de El, adus la existență prin tăria Cuvântului Său. El a zis și s-a făcut!

Dacă a putut crea această lume imensă, I-ar fi oare prea greu să creeze lumea cea nouă făgăduită de El și așteptată de copiii Săi? Cu siguranță, nu! Putem avea încredere deplină în atotputernicia Sa.

Dar speranța creștină are la bază mai mult decât un simplu raționament, oricât de logic și coerent ar fi el. Ea își are izvorul nesecat în înțelegerea Planului de Mântuire, în cuvintele clare și fără echivoc ale Scripturii, în făgăduințele lui Dumnezeu multe la număr și inspiratoare de încredere neclintită că va interveni și va schimba suferința lumii în fericire, corpul nostru supus putrezirii în neputrezire și nemurire, glia de sub tălpile noastre în ulițe de aur, furtuna sufletelor noastre în pace veșnică.

„Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui”, scrie în Apocalipsa 11,12. „Cel ce adeverește aceste lucruri zice: 'Da, Eu vin curând!'” Sunt chiar ultimele cuvinte ale făgăduinței Lui. Vine să creeze un cer nou și un pământ nou, în care să nu mai fie nicio lacrimă de durere, nici moarte, nici tânguire, nici țipăt, pentru că lucrurile dintâi vor trece (Apoc. 21,4).

Încrederea în puterea Sa este unul dintre pilonii pe care se reazemă speranța noastră. Celălalt pilon este încrederea în bunătatea Sa, în dragostea Sa fără margini, dovedită prin faptul că într-adevăr a coborât până la noi în fundul prăpastiei în

persoana Fiului Său. Întruparea Sa pentru noi și moartea Sa dovedesc cu prisosință că El este totdeauna gata să intervină, fiindcă ne iubește și vrea cu ardoare să ne știe salvați și fericiți și, în final, acasă, în casa părintească. Vrea lucrul acesta chiar mai mult decât noi înșine l-am putea dori.

Aceasta este speranța creștină: că El iarăși va să vină, ca să-Și desăvârșească opera mântuirii și să ne ia în Împărăția slavei Sale.

Speranța adventă

Speranța creștină este și cea adventă, însă adventismul îi conferă o dimensiune specială, așezând accentul pe cuvântul „curând”. Înșăși mișcarea adventă a fost declanșată de identificarea timpului nostru cu perioada sfârșitului, ca ultimele zile ale istoriei și apropierea revenirii Fiului lui Dumnezeu pe norii cerului.

Dincolo de greșeala de a stabili o dată fixă a revenirii, semnalul dat de primii adventiști cu privire la finalul istoriei se pare că își confirmă justetea tot mai mult, cu fiecare zi care trece. Într-adevăr, trăim în timpul sfârșitului! Este un fapt fără prea multă rezonanță în lumea religioasă, inclusiv la noi. Somnolența laodiceeană estompează acel simț special prin care să percepem caracterul crucial al timpului în care trăim. Și aceasta, în timp ce lumea științifică – a celor care cercetează, observă și cântăresc fenomenele în societate și în natură – este tot mai alertată de direcția în care evoluează lumea noastră și care indică spre un colaps final, un sfârșit provocat de înșăși civilizația umană.

Amintim câteva titluri de cărți care reflectă această preocupare a savanților, unele mai vechi, altele mai noi, din ultimii ani sau chiar din ultimele luni: *Vecinii cu abisul, Paradisul murdar, Omenirea la răspântie, Planeta nu mai rabdă, Pământul e bolnav, Sfârșitul umanității, Convorbiri despre sfârșitul vremurilor, Capcane ale haosului mondial, A bătut ultimul ceas? O scurtă istorie a sfârșitului lumii, Ce aduce viitorul?*

Sunt doar câteva dintre acele semnale pe care lumea științifică le

emite despre posibilitatea unui sfârșit apreciat a avea loc de la 200 până la 20 de ani! Este incredibil, nu-i așa?!

Cărțile de mai sus și încă multe altele prezintă cauzele naturale posibile, dar și pe cele provocate de noi înșine care ar putea să conducă la dispariția civilizației umane, a omului chiar ca specie. Alte studii au în vedere efectul cumulat al tuturor cauzelor, rezultatul lor global fiind prăbușirea finală. Nicio carte nu ia în considerație încă o cauză posibilă – pentru noi singura cauză sigură a sfârșitului: intervenția lui Dumnezeu!

Să fie doar un fapt divers că oamenii de știință până nu demult respingeau

Acum, timpul a devenit cu adevărat scurt și întâlnirea noastră cu Izbăvitorul slăvit este cu siguranță iminentă.

ideea posibilității unui sfârșit al lumii, iar acum ei înșiși anunță îngroziți că un asemenea sfârșit se apropie? Nu cumva, acum, când semnele timpului sună ca dangătul unui clopot de alarmă, dar lumea își doarme somnul indiferenței, strigă până și pietrele despre iminența marelui eveniment al vizitei lui Dumnezeu pe planeta noastră?

Acest „curând”, care a întreținut în inimile credincioase ale copiilor lui Dumnezeu, timp de două mii de ani, tensiunea fericită a întâlnirii iminente cu Domnul, și-a îndeplinit menirea. În fiecare generație a pregătit un popor pentru a fi gata să-și întâlnească Stăpânul. Este marea gloată a acelora

care trăiau în perspectiva întâlnirii cu Domnul lor iubit și așteptat. Iminența era farmecul unei stări de spirit mai degrabă decât o problemă de timp. Starea de spirit a omului pregătit oricând să stea înaintea Mielului și în jurul tronului Său, indiferent de timp. În aceste condiții, elementul timp contează mai puțin. De o importanță covârșitoare este **RELAȚIA**.

Timpul nostru în care trăim conferă însă acestui „curând” și semnificația temporală *de acum, imediat, în momentul următor* sau, exprimat la scara istoriei, poate *peste câțiva ani*.

Acum, timpul a devenit cu adevărat scurt și întâlnirea noastră cu Izbăvitorul slăvit este cu siguranță iminentă. Ne ferim să precizăm ziua, ori ceasul, ori anul venirii Sale. Adventiștii nu repetă greșeala milleritilor. Dar toți aceia care iubesc venirea Lui privesc la aceasta ca la un eveniment istoric foarte apropiat. Trăim zilele în care acest „curând” a dobândit semnificația dorită și așteptată de toți copiii sinceri ai lui Dumnezeu, de toți aceia care au fost și sunt adventiști în sensul adevărat al cuvântului.

Iminența este cuvântul speranței advente!

De aceea „ce fel de oameni ar trebui să fim noi printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu...”, silindu-ne să fim găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace” (2 Petru 3,11.12.14)?

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE

1. *Ce înseamnă speranța pentru un copil al lui Dumnezeu? Pe ce se bazează speranța adventă?*
2. *Ce diferență este între speranța biblică și speranța umană, obișnuită?*
3. *Cum să hrănim și să trăim speranța adventă?*

Lazăr Forrai recent pensionat, a slujit ca director de Publicații al Uniunii Române și director ASEF

„Să nu vi se tulbure inima”

Secretul păcii în aceste vremuri

JAN PAULSEN

Cuvintele sunt mijlocul prin care transmitem un mesaj. Ele ne sunt de folos atunci când încercăm să le împărtășim altora gândurile la care numai noi avem acces. De asemenea, ele sunt însoțite de sentimente și emoții. Cuvintele îi pot încuraja pe ceilalți, îi pot îmbogăți sau răni, în funcție de modul în care le folosim. În lumea păcătoasă, cuvintele speranței umplu viața cu semnificație și cu sentimente de bucurie. Cunoscând starea deznădăjduită în care se afla omenirea căzută, Isus ne-a adus cuvintele de speranță de care într-adevăr aveam nevoie. În Ioan 14,1-3 găsim câteva cuvinte rostite de Mântuitorul nostru. Cuvintele Sale de speranță încep cu îndemnul: „Să nu vi se tulbure inima.”

Speranță și îndemn

Îndemmurile care au ca țintă bunăstarea noastră sunt deosebit de valoroase pentru viața noastră spirituală. De fapt, Biblia este în mare parte o colecție de diverse îndemnuri care abordează în mod practic fiecare aspect al vieții noastre. Ele ne pot modela caracterul și ne trasează limitele în care putem să ne bucurăm de o bună relație cu ceilalți și cu Domnul nostru Isus Hristos. Ele contribuie în mod special la conturarea naturii și calității viitorului nostru. Îndemmurile pleacă de la premisa că există pericole ce trebuie evitate și valori ce trebuie adoptate și însușite.

De asemenea, îndemmurile implică faptul că noi suntem niște ființe înzestrate cu libertatea de alegere. Îndemmurile au scopul de a ne motiva să alegem binele și să evităm răul. Dacă ascultăm un îndemn la momentul potrivit, viața noastră poate deveni mai liniștită. Așadar, Isus le-a dat ucenicilor acest îndemn la momentul potrivit, ca să-i călăuzească și să-i ajute să înțeleagă natura vieții creștine. Era un moment potrivit, deoarece El știa că moartea Sa avea să fie pentru ei o experiență amenințătoare. Îndemmurile au un caracter anticipativ. Aceasta înseamnă că ele se bazează pe capacitatea celui care le rostește de a anticipa pericolele și de a da sfatul potrivit în vederea evitării lor.

Isus știa foarte bine că ucenicii și viitorii Lui urmași aveau să se confrunte cu lumea. Prinderea și moartea Sa aveau să fie pentru ei o mare încercare. Viața fără El avea să le amenințe credința în El. Însă îndemnul Său este valabil pentru fiecare dintre noi, întrucât nici noi nu trăim în prezența personală a Domnului, ci într-o lume a incertitudinii și confuziei, care ne amenință permanent consacrarea față de El. Lumea ne oferă necazuri și suferință: „În lume veți avea necazuri” (Ioan 16,33). Pe acestea le cunoaștem din proprie experiență și din observarea vieții oamenilor de pe această planetă. Lumea nu ne poate

oferi nimic altceva decât necazuri. „Lumea” la care se referă scumpul nostru Mântuitor este lumea care s-a răzvrătit împotriva Sa și împotriva Tatălui Său. Copiii Săi trăiesc în mijlocul acestei lumi. Însă ei trăiesc într-o stare de așteptare constantă, anticipând apariția glorioasă pe scena istoriei omenirii a Mântuitorului înviat și proslăvit.

Speranța, ca eliberare din necazuri

Îndemnul lui Isus are o semnificație pedagogică. El încearcă să îi învețe pe urmașii Săi cum să trăiască între momentul morții Sale și momentul revenirii Sale. De aceea, trebuie să ascultăm cu atenție aceste cuvinte ale speranței rostite sub forma unui îndemn.

Cuvântul speranței se întemeiază pe moartea ispășitoare a lui Isus.

„Să nu vi se tulbure inima.” Isus este interesat de bunăstarea noastră emoțională. Emoțiile noastre sunt importante pentru El, fiindcă fac parte din ființa noastră minunată alcătuită la creațiune. Este adevărat că au fost denaturate de păcat și, prin urmare, au ajuns să controleze natura umană în așa măsură încât oamenii acționează de multe ori irațional. Însă Isus ne spune că putem să ne controlăm emoțiile: „Să nu vi se tulbure inima (în trd. engl. – *Să nu lăsați ca inima să vi se tulbure* – n. trd.). În contextul acestui pasaj, este clar că acest control este posibil prin cuvântul speranței pe care ni l-a împărtășit prin moartea, înălțarea și revenirea Sa iminentă.

Inima noastră se poate tulbura în această lume a necazurilor, însă Isus ne spune că nu trebuie să se întâmple așa. În acest pasaj, verbul *a se tulbura* înseamnă „a fi agitat, a strica liniștea cuiva, a fi neliniștit”. Isus leagă această potențială stare emoțională de inima omenească. În Cuvântul lui Dumnezeu, inima este centrul ființei noastre, sediul gândirii, al analizei și luării de decizii. Este centrul personalității noastre. Dacă ea se află într-o stare de neliniște, viața noastră va fi dezorientată și agitată. Rezultatul va fi dezorientarea, plutirea în derivă, lipsa unei ancore și a unei destinații finale. Acest îndemn face referire la o gravă condiție umană ce trebuie evitată de cei care Îl au pe Hristos în centrul vieții lor.

Verbul „a fi tulburat” descrie în general consecința acțiunii sau a influenței exercitate de o putere exterioară asupra unui anumit lucru. De exemplu, tulburarea apelor de o forță din afară (vezi Ioan 5,7). Isus ne îndeamnă să nu îngăduim circumstanțelor exterioare păcătoase să hotărască modul în care trebuie să trăim. Chiar dacă cei din jur sunt dezorientați, neliniștiți și agitați, noi să rămânem ancorați în cuvântul speranței rostit de Hristos. Aceasta este adevărata pace.

Chiar dacă în lume avem necazuri, în Hristos găsim pace (Ioan 16,33). El este singura sursă a păcii. În Scriptură, „pacea” este mai mult decât absența războiului. Ea înseamnă o viață după voia lui Dumnezeu. Ea înseamnă că ființa noastră este în întregime bine și cu totul integrată sau reintegrată în legătura aceea minunată care înseamnă „una” cu Dumnezeu prin Hristos. Isus a pus din nou în ordine viața noastră destrămată, ne-a vindecat și ne-a refăcut! Suntem împăcați cu El și cu semenii noștri. În consecință, El ne privește și ne îndeamnă: „Să nu vi se tulbure inima de ceea ce vedeți sau de ceea ce trăiți în această lume. Rămâneți una cu Dumnezeu prin Mine; nu vă neliniștiți și nu vă simțiți dezorientați, căci în Mine ați găsit un viitor glorios, o speranță extraordinară.”

Temelia cuvântului speranței

Cuvântul speranței se întemeiază pe moartea ispășitoare a lui Isus. De fapt, cuvintele Sale de îndemn pe care le-am citit capătă semnificație numai în măsura în care sunt legate de jertfa pe care a adus-o Hristos pentru noi. Dacă ar fi întrebat: „De ce să nu mă tulbur?”, Isus nu ar da un răspuns luat din psihologie, de exemplu: „Pentru că acest lucru este benefic sănătății tale mentale”, chiar dacă și acest răspuns are importanța lui. El ar merge mai departe și ar afirma: „Pentru

adevărată, întrucât suntem legați unii de alții printr-o dragoste puternică. Această despărțire nu este la fel cu cea pe care o voi trăi Eu pe cruce. Prin urmare, să nu vi se tulbure inima; lăsați să fie tulburat sufletul Meu pentru voi.” Datorită acestei jertfe, ne putem bucura de odihnă și de pace în El, de comuniune cu Dumnezeu prin El.

Cuvântul speranței, exprimat sub forma unui îndemn, se întemeiază nu numai pe jertfa lui Isus, ci și pe făgăduința venirii Duhului Sfânt după plecarea Mântuitorului. Într-un sens, plecarea lui Isus nu

În final, cuvântul speranței, exprimat sub forma unui îndemn, se bazează pe faptul că despărțirea va înceta. Îndemnul este înrădăcinat în pământul fertil al speranței creștine. Fără această speranță, îndemnul este lipsit de sens și poate purta cu el veninul fatal al legalismului. Cu alte cuvinte, speranța adventă sporește importanța îndemnului pe care ni l-a dat Isus. Despărțirea fizică de Domnul nostru are limite temporale. Când oamenii sunt tulburați, nu are niciun sens să le spui să nu se mai tulbure, dacă nu există promisiunea și forța de a îndepărta sursa tulburării. Acest lucru va avea loc în momentul

în care speranța noastră creștină se va împlini la apariția glorioasă a Mântuitorului și Domnului nostru. Speranța noastră are un impact direct asupra calității vieții pe care o trăim acum, „așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2,13).

Să ne continuăm călătoria speranței cu inima netulburată, odihnindu-ne în Hristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE

1. *Cuvintele lui Isus: „Să nu vi se tulbure inima” ne sugerează că avem și noi o parte în împlinirea lor. Care este partea aceasta, ce trebuie să facem efectiv?*
2. *Fratele Jan Paulsen subliniază faptul că Isus a fost „tulburat” pentru ca noi să nu mai fim „tulburați”. Ce vrea să spună prin acest lucru?*
3. *În ce fel cuvintele lui Isus: „Să nu vi se tulbure inima” depășesc încurajarea psihologică?*

că Eu am fost tulburat în locul tău.” Și într-adevăr așa este!

Anticipând experiența dramatică de la cruce, Isus le-a zis ucenicilor: „Acum, sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice: ‘Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta!’? Dar tocmai pentru acesta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!” (Ioan 12, 27,28). Ce dragoste uimitoare! Cel care ne îndeamnă: „Să nu vi se tulbure inima” le-a spus ucenicilor: „Sufletul Meu este tulburat”. El a luat asupra Sa ceea ce noi merităm pentru ca să ne elibereze. El a luat asupra Sa neliniștea noastră, agitația sufletului nostru, chinurile noastre interioare provocate de simțământul despărțirii de El și le-a trăit pe deplin într-o despărțire reală și totală de Tatăl. El avea un motiv întemeiat pentru a fi tulburat. Pe cruce, El a acceptat de bunăvoie să sufere despărțirea de Tatăl.

Acum, El privește la ucenici și le zice: „Plecarea Mea nu este o despărțire

a însemnat o absență sau o despărțire reală de noi. Domnul continuă să fie prezent în viața fiecărui credincios și în viața bisericii. El nu și-a abandonat biserica, ci a ales să locuiască în mijlocul ei prin Duhul, care este un „alt Mângâietor” oferit nouă și care îl reprezintă pe El (Ioan 14,16). Când Duhul coboară peste noi, Isus Însuși este prezent cu noi: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.” (v. 18). Prin El, Isus continuă să ofere bisericii Sale îndemnuri și călăuzire (v. 26). Duhul „face ca lucrarea Mântuitorului lumii să-și atingă scopul” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 561). De-a lungul istoriei creștine, Hristos a stat înaintea Tatălui ca Mare Preot al nostru și în același timp a fost prezent în mod real în biserică prin lucrarea tainică și eficientă a Duhului. De aceea, „să nu vi se tulbure inima!” El încă mai este cu noi și va fi cu noi „până la sfârșitul veacului” (Mat. 28,20).

Jan Paulsen este
președintele Conferinței
Generale a Bisericii
Adventiste de Ziua a
Șaptea

Inimi curate pentru vremuri tulburi

AUREL ZGUNEA

Iubiți frați de pretutindenă, preamărit să fie Dumnezeu nostru! Să renunțăm la formulări stereotipe, apatice, îngăduind ca inimile și fețele noastre să fie strălucite de fulgere de mulțumiri pentru tot binele de care ne-a făcut parte și-n anul acesta. Nici de data aceasta Dumnezeu Universului nu va fi mai departe de noi decât la distanța de o rugăciune.

Prelegerile actualei săptămâni de consacrare sunt inspirate din cuvântarea Mântuitorului redată de apostolul Ioan în primele versete ale capitoului 14 din Evanghelia sa. Este interesant de observat că, înainte de a îndrepta obiectivul către Împărăția cerurilor, El îl îndreaptă către inima ucenicilor: „Să nu vi se tulbure inima... aveți credință în Dumnezeu!” Isus ne atrage atenția că, în anticamera împărăției Sale, ne așteaptă vremuri nesigure și tulburi, pe care le putem străbate numai prin credință. La ce fel de tulburări se face aluzie aici? Este oare vorba despre acel fluid al existenței în care s-au depus drojdiile toxice ale greșelilor, ale temerilor, ale suferințelor și supărărilor, ale poverilor și frustrărilor de tot felul, ale agitațiilor și agresiunilor noastre zilnice care ne otrăvesc sistematic viața? Oricât de mult ar fi agitată, apa dintr-un vas nu se va tulbura decât dacă există depuneri. De unde vin drojdiile care ne provoacă suferință și ne confiscă liniștea? Noi nu putem împiedica factorii de agitare, dar suntem direct răspunzători de tulburarea inimilor noastre.

Să ne amintim de călătoria poporului Israel prin pustie. Acest popor așa-numit ales, cu un contact nemijlocit la sursa de putere dumnezeiască, a împiedicat planul divin și a întârziat împlinirea făgăduinței prin „bolovani” puși de ei înșiși în calea succesului lor. Cine a îngropat visurile celor mulți care nu au putut păși în țara făgăduinței? În niciun caz Dumnezeu. Tulburările din exterior nu erau decât vergeaua îngăduită de Providență ca să producă agitare și să dezvăluie „zațul” firescului, păcatele aflate în stare latentă în profunzimile inimilor lor. „Adu-ți aminte de tot drumul

pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească, să te încerce, să-ți cunoască pornirile inimii și să te vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui” (Deut. 8,2).

Nu doresc să ne ocupăm astăzi de tulburări care vin în urma anumitor încercări neașteptate, ca din senin. Psihologul Edgar Jackson apreciază că și acestea sunt destul de răspândite. El afirmă că, dintr-o sută de oameni luați la întâmplare, suferința pierderii persoanei iubite (prieteni sau membri ai familiei) se regăsește la 20 dintre ei; probleme mari de acomodare cu familia, cu locul de muncă și cu mediul în care trăiesc, 33; cu suferințe (tulburări) emoționale puternice se confruntă 50 dintre ei; nevroze și psihoze întâmpină 20; iar cu singurătatea și cu probleme sexuale se confruntă 38 dintre ei.

Surse de tulburare

În cele ce urmează ne vom referi la încă două posibile surse de tulburări pe care ni le provocăm singuri (așa-zisele împrumuturi sau contaminări de la spiritul veacului acestuia, cu care, din păcate, trebuie să conviețuim în aceeași barcă), și anume: egoismul și procesul acțiune – reacțiune.

Fața omenirii de astăzi s-a schimbat radical în ceea ce privește înțelegerea noțiunii de *sens al vieții*. În zilele noastre, omul a devenit mai conștient de sine, el își cunoaște mai întâi de toate interesele. El a devenit „un mic egoist”, totul se învârte în jurul persoanei sale, se admiră pe sine și e în stare să uite totul, în afară de propria persoană. El este mult mai îngrijorat de reușita și de recunoașterea sa. Toate acestea nu ar fi condamnabile dacă omul ar trăi singur. În condițiile în care individul e înconjurat de alții, această atitudine duce la conflicte inevitabile și la tulburări grave de conviețuire. Sfânta Scriptură nu ne recomandă un model de fericire individuală, ci ea ne educă pentru modelul de fericire colectivă care se poate realiza numai prin stăpânire de sine, umilință și renunțare.

sinuoasă a nedreptății, asumându-ți prețul suferinței. Mă tem însă că mulți dintre noi trăiesc și astăzi după principiul foarte răspândit al talionului, „dinte pentru dinte” și, în felul acesta, își provoacă singuri o viață tulbură, uneori de nesuportat.

„Vitamine” pentru vremuri tulburi

Oricare ar fi motivele tulburărilor și neliniștilor noastre, cert este că lumea e străbătută de o falie a păcatului și a dezordinii de care nu numai ceilalți s-au făcut vinovați, ci și noi. Niciunul nu-și poate spăla mâinile în .revinovație. Umbra fiecăruia dintre noi întunecă și pătează spectrul dreptății acestei lumi. Sus, în Sanctuarul ceresc, nu se face nicio deosebire între păcătoși (mai mari sau mai mici) și nici între comunități (mai bune sau mai rele).

Hristos ne lasă să înțelegem că motive de tulburare vor exista mereu, iar împrejurările care le cauzează – de asemenea. Creștinii ar putea conta pe faptul că rugăciunea Îl poate determina pe Dumnezeu să schimbe împrejurările dificile ale vieții lor, scoțându-i din necaz. Dar Hristos pare să scape aici din vedere această așteptare și pare să ne îndrepte atenția către altceva. „Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine...” Cu alte cuvinte, „vitamina” pentru vremuri tulburi stă în încredere, și nu în protejare.

De cele mai multe ori, Dumnezeu nu schimbă împrejurările pentru noi, dar, dacă rămânem credincioși, El ne schimbă pe noi pentru împrejurări. În cazul în care trecem prin încercări grele care persistă, se poate ca Dumnezeu să ne facă atenți că are de schimbat ceva în viața noastră. Întrebarea pe care și-o pun mulți: „Doamne, de ce?” își pierde în acest context importanța. Se spune că lui Dumnezeu nu-I plac rugăciunile care încep cu „de ce?” și nici nu răspunde la ele. Se spune, de asemenea, că, la Marea de cristal, Dumnezeu Se va adresa mântuiților astfel: „Vă mulțumesc pentru încredere, vă mulțumesc pentru întrebările pe care nu Mi le-ați pus.”

Intenția clară a Creatorului nostru este să ne facă iarăși apți pentru

viețuirea în dreptatea ordinii cerești. Acest deziderat cere cu adevărat schimbări serioase de educație. În lumea aceasta, orice schimbarea a factorilor exteriori nouă este incertă, dar ceea ce se poate întâmpla în mod sigur cu ajutorul lui Dumnezeu este schimbarea noastră.

Suntem în săptămâna de rugăciune, și Duhul ne îndeamnă să ne deschidem inimile înaintea Făcătorului nostru prin laude, mulțumiri și cereri. Ne vom aduce iarăși toate poverile și suferințele la picioarele Mântuitorului nostru iubit și vom aștepta iarăși răspunsurile Lui. Dar, dacă întârzie, să nu anulăm rugăciunile noastre prin neîncredere. Sfânta Scriptură e plină de rugăciuni abandonate.

Auzim parcă din depărtarea veacurilor cuvintele fierbinți ale apostolului Pavel din Evrei 10,35.36: „Vă rog mult, orice s-ar întâmpla, să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit.” Este parcă același ton al vocii ca al Domnului Hristos: „Fraților, vă rog mult, să nu vi se tulbure inima; aveți credință în Dumnezeu, aveți credință în Mine. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.”

Rugăciunea e limba maternă a creștinului și totodată cea mai importantă și necesară manifestare a unei vieți religioase. Un creștin care nu se roagă e un mut înaintea lui Dumnezeu. Să ne rugăm din inimă pentru schimbări și pentru încredere, să ne rugăm nu cu fraze învățate și lustruite dinainte, ci cu simțăminte izvorâte din sinceritatea inimii renăscute.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE

1. Ai descoperit existența unor depuneri ale firii pământești în vasul sufletului tău care-ți tulbură de fiecare dată pacea inimii?

2. Cum reușești să-ți controlezi reacțiile față de realități și întâmplări neplăcute?

3. Aceptezi ca de azi înainte să te rogi mai insistent pentru schimbarea ta decât pentru schimbarea împrejurărilor?

Observația de natură psihologică, ce împarte comportamentul persoanelor în două componente, ne dă explicația celei de-a doua surse de tulburări ce pot apărea în viața noastră. Este vorba aici de *acțiune și reacțiune*.

Noi toți pornim motorul inițiativei personale atunci când ființa noastră e solicitată să îndeplinească și să realizeze obiectivele lucrului de fiecare zi. Cu toată varietatea ocupațiilor și domeniilor în care lucrăm, în *acțiune* ne asemănăm destul de mult. De obicei, omul care e lăsat să-și facă munca lui e angajat și liniștit (stăpânit).

Reacția însă este felul în care omul răspunde la atitudinea și provocările celor cu care e implicat în procesul vieții sociale și familiale. Aici e vorba de felul în care individul reacționează la critică, intoleranță sau neacceptare, nedreptăți care i se fac și, în general, de felul în care întâmpină nesiguranța vieții (teama de a fi respins, teama de viitor, reacția la suferința proprie a nerealizării și a falimentului personal, îngroparea visurilor și idealurilor proprii). Aici se deosebesc ființele umane cel mai mult. Reacțiile noastre oscilează de la grade mai mici până la surescitare și nebulie. Cum e de înțeles, s-ar aștepta din partea creștinilor un grad de reacție negativă foarte scăzut pentru că, așa cum se exprimă un bun amic, „ei știu să transfere toate litigiile la Tribunalul Ceresc”. Este o știință divină, cât și un act de curaj moral să știi să scurtcircuitezi traiectoria

„Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine”

Isus vrea să ne ajute să urcăm mereu

ELLA SIMMONS

Gândul că Isus avea să plece, probabil, le-a inspirat ucenicilor sentimente de nesiguranță și teamă. Ei nu puteau vedea dincolo de viitorul foarte apropiat. Ei erau asemenea africanilor *ampala*, care pot sări la o înălțime mai mare de trei metri și pe o lungime mai mare de nouă metri, dar care nu vor sări peste un zid de un metru dacă nu știu unde vor ateriza. Isus încerca să îi ajute pe ucenici să urce pe culmile lucrării de slujire și ale relațiilor dintre ei, însă lor le era frică de înălțime. Numai credința în Isus putea să îi ajute să își depășească teama și neliniștea care îi paralizau.

Încrederea

Tot ce ne cere Dumnezeu este să avem încredere – să ne lăsăm în brațele Sale cu toate slăbiciunile, eșecurile și imperfecțiunile noastre. Isus îi va ajuta pe cei neputincioși și îi va întări și încuraja pe cei care simt că sunt întruchiparea slăbiciunii (vezi *Mărturii pentru biserică*, vol. 2, p. 96).

Ce este încrederea? Încrederea a fost definită drept o siguranță și o certitudine completă cu privire la caracterul, capacitatea, puterea și realitatea unei persoane sau a unui lucru. Ea este o dovadă a convingerii, a dependenței, a credinței și speranței. Încrederea în Scriptură este în general o combinație între convingere și credință.

Încrederea în Isus

Vechiul Testament prezintă o mulțime de oameni care și-au pus încrederea în Dumnezeu și experiențele lor cu El. Înțeleptul ne sfătuiește: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările!” (Prov. 3,5,6). David declară: „Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de

nimic. Ce pot să-mi facă niște oameni?” (Ps. 56,4). Iar Isaia 26,3 ne spune că Dumnezeu ne garantează pacea dacă ne încredem în El. Dumnezeu a dovedit că este demn de încredere. Datorită faptului că este una cu Tatăl, Isus ne spune că putem să avem încredere și în El. El ne asigură că, dacă L-am văzut pe El, L-am văzut pe Tatăl, căci Isus este Dumnezeu.

Membrii familiei mele știu ce înseamnă acest lucru. Nepotul nostru este copia fidelă a tatălui lui, adică a fiului nostru. Când văd fotografiile nepotului nostru și ale tatălui lui la vârsta când era copil, vizitatorii noștri cred că este vorba despre una și aceeași persoană. Mai mult, ei se așteaptă ca băiatul să fie la fel ca tatăl lui și au convingerea că se va comporta la fel ca el. În Isus, vedem că Dumnezeu ne iubește. În Isus, vedem că Dumnezeu are grijă de noi. În Isus, Îl vedem pe Dumnezeu răstignit, oferindu-ne mântuirea. Isus a zis: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.” (Ioan 14,9). Putem avea încredere în El.

Călătoria încrederii

Isus a mers înaintea noastră și Și-a încheiat drumul cu bine.

Odată, un coleg ne-a invitat pe mine și pe soțul meu să petrecem o după-amiază în natură. Când am primit invitația, am început să-mi fac în minte un plan al acestei ieșiri. Pentru mine avea să fie o excursie frumoasă prin câmpiile întinse și printre dealurile din împrejurimi. Însă colegul meu își făcuse un alt plan cu privire la ce urma să facem în acea după-amiază.

Totul a mers bine pe porțiunea de drum de la început – am străbătut câmpiile întinse, îndreptându-ne spre dealurile din apropiere. Ne bucuram de frumusețea naturii care tocmai fusese udată de o ploaie scurtă. Ne bucuram de părtașia dintre noi și de relația cu Dumnezeu. Apoi, lucrurile au luat o altă întorsătură. Am ajuns la poalele

unuia dintre cei mai abrupti munti din centrul regiunii vestice a Statelor Unite. Mașina a virat dintr-odată și – spre spaima mea – am început să urcăm, deși eu nu fusesem de acord cu partea aceasta a planului! (Eu am frică de înălțime – adică acrofobie.) Dar ce puteam să fac? Mă gândeam să cobor și să îi aștept pe ceilalți să se întoarcă.

Colegul meu m-a asigurat că totul va fi bine. El și-a mărturisit entuziasmat bucuria de a vedea lumea de pe munte. Era fascinat de imaginea magnifică a pământului și a cerului văzute de acolo, de sus. Așadar, ne-am continuat urcușul. În încercarea de a uita că urcam pe un drum îngust și abrupt, evitam să privesc în jos. Mă uitam în dreapta, spre peretele muntelui și spre priveliștea vastă ce se întindea în depărtare, în stânga. Îmi spuneam în gând că totul va fi bine, pentru ca trupul să se relaxeze. Însă trupul reacționa de parcă aș fi căzut în gol și aveam sentimentul că în secunda următoare inima o să mi se oprească. Cu toate acestea urcam mereu.

În final, am început să mă relaxez. Am ajuns la concluzia că nu acela avea să fie locul în care voi muri. Am fost încurajată de gândul că șoferul putea într-adevăr să ne conducă în siguranță și că știa prin ce trec. Mi-a povestit despre alte excursii pe care le mai făcuse în trecut și acest fapt m-a încurajat. Șoferul era demn de încredere, iar traseul nu era periculos.

Apoi, s-a întâmplat ceva neprevăzut. Trei tineri care coborau ne-au avertizat despre un obstacol – o mașină abandonată pe traseu, chiar la curba următoare. Drumul nu părea suficient de larg ca să o putem depăși. Nu puteam să ne mai bazăm pe siguranța traseului. Trebuia să ne încredem cu totul în șofer, iar el ne-a scos din încurcătură. Încrederea mea în șofer a crescut și i-am încredințat lui viața mea. Aveam încredere deoarece el mai parcursese acest traseu de multe ori și nu greșise niciodată. El cunoștea dificultățile și limitările traseului și dovedise că era îndemnatic. Mai mult, cunoștea foarte bine și mașina, fiindcă

o desfacuse și o refăcuse în întregime cu mâna lui. În plus, avea datoria de a ne aduce înapoi teferi și nevătămați. Vă spun cu bucurie că și-a împlinit această datorie. Deși mai am încă frică de înălțimi, aș mai merge încă o dată pe acest munte, de bunăvoie, cu același șofer – acest prieten demn de încredere.

Aceasta este o întâmplare reală – o ilustrație a încrederii –, care poate fi interpretată alegoric pentru a-i evidenția elementele esențiale. Pe șofer îl cheamă Mihail, atât în întâmplarea reală, cât și în cea simbolică. Eu îi reprezint pe creștinii peregrini cărora le este teamă să meargă după Domnul,

Încrederea în Isus este un aspect indispensabil al speranței noastre.

pe înălțimile pe care El vrea să-i ducă. Drumul abrupt și îngust este viața creștină, iar mijlocul de transport, Împărăția lui Dumnezeu, în care ne aflăm și noi. Muntele reprezintă problemele și pericolele cu care ne confruntăm. Mașina lăsată în mijlocul drumului reprezintă obstacolele puse de Satana în calea noastră. Tinerii sunt mesagerii trimiși de Dumnezeu să-i avertizeze pe ceilalți călători de pericolul iminent și ca să demonstreze că putem birui, indiferent de piedicile pe care ni le pune Satana în cale.

Astăzi suntem asaltați de imagini care prezintă violență și lupte, acte de terorism, dezastre naturale și tragedii, războaie și conflicte, boli și nenorociri. Vedem cum se rup relațiile de căsătorie și angajamentele guvernelor față de populație. Nu e de mirare că inimile oamenilor se umplu de teamă. Însă

creștinii au o speranță pe care se pot baza (vezi Tit 2,13). Isus răspunde tuturor nevoilor noastre. El ne spune: (1) Eu sunt Pâinea vieții; (2) Lumina lumii; (3) Poarta; (4) Păstorul cel Bun; (5) Învieria și Viața; (6) Calea, Adevărul și Viața și (7) Adevărata Viață (vezi Ioan 6,48; 8,12; 10,9.11; 11,25; 14,6; 15,1). A ne încrede în El înseamnă a recunoaște în sufletul nostru că El este ceea ce spune că este.

Când ne cheamă să Îl însoțim în călătoria creștină, Isus are un plan pentru noi, un plan care depășește cu mult planurile pe care ni le facem noi. Viziunea noastră cu privire la călătoria creștină este limitată atât în ceea ce privește pericolele, cât și în ceea ce privește răsplata ei. Însă, dacă avem încredere în El, Isus ne va duce pe înălțimi necunoscute în această călătorie spre viața veșnică.

„Dumnezeu este izbăvirea mea; voi fi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic” (Is. 12,2). Trebuie pur și simplu să ne bazăm pe El. Să avem încredere în Isus când trecem prin necazuri; să avem încredere în El când avem probleme; să avem încredere în El când suferim; să avem încredere în El când facem greșeli; să avem încredere în El când avem un eșec; să avem încredere în El când suntem bucuroși. Încrederea în El este un aspect indispensabil al speranței noastre.

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine” (Ioan 14,1).

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE

1. Ce temeri mă împiedică să urc pe înălțimile pe care vrea Domnul să ajung?
2. În ce fel este încrederea asemănătoare cu o călătorie?

Ella Simmons este vicepreședintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

„În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri”

Nu trebuie să ne mai simțim singuri

CARLOS A. STEGER

Dacă îl vedeți pe Andrei (nu e numele lui real), n-o să ghiciți niciodată cine a fost el odată. Acum este un tânăr meditativ, bine educat și plăcut. Când avea șase luni, a fost dat spre adopție și nu și-a mai văzut mama naturală niciodată. La începutul adolescenței, mama lui vitregă, care divorțase de câțiva ani și care avea o sănătate mintală șubredă, nu a putut să îl mai îngrijească. În consecință, Andrei a locuit o vreme la o familie de la țară. Mai târziu, un medic adventist mărinimos i-a oferit un adăpost. Andrei a început liceul și l-a abandonat de mai multe ori.

În cele din urmă, a avut ocazia să studieze la un liceu adventist. Ocazional, mergea în vizită la mama lui vitregă, singura persoană care îi mai amintea de copilărie. Când se afla în căminul liceului, se gândea: *Tot ce am este locul acesta și vechiul meu geamantan. Nu am părinți și nu am nici casă. Sunt singur în acest univers!*

Când a murit și mama lui vitregă, tot trecutul nefericit a început să îl apese în mod insuportabil. Deși nu mai era copil, plângea fără să-și găsească alinarea, până când și-a amintit de făgăduința lui Dumnezeu: „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar, chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip: Iată că te-am săpat pe mâinile Mele și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor

Mei!” (Is. 49,15.16). Prin credință, Andrei l-a apucat pe Dumnezeu de mână și a primit pacea și mângâierea, având încredere că Tatăl lui creșc nu îl va părăsi niciodată.

Tatăl nostru

De obicei, a avea un tată înseamnă a avea un adăpost și hrană și, în același timp, a fi ocrotit, iubit, acceptat și înțeles. Părinții le oferă copiilor lor un nume, dându-le astfel o identitate. Ei le oferă direcție și sunt o sursă de sfaturi înțelepte și profunde. Părinții credincioși își conduc copiii la Dumnezeu, care este Tatăl lor creșc. Unii oameni nu au avut parte de un tată bun, iar alții, la fel ca și

Andrei, nici nu știu cine a fost tatăl lor. Cu toate acestea, noi toți avem un Tată – pe Dumnezeu.

El este Tatăl „din care își trage numele orice familie în ceruri și pe pământ” (Efes. 3,15). El este „Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți” (Efes. 4,16). Tatăl nostru creșc are multe atribute, însă, mai presus de toate, El „este dragoste” (1 Ioan 4,8). El ne-a creat și ne-a răscumpărat. „Tu, Doamne, ești Tatăl nostru, Tu, din veșnicie, Te numești Mântuitorul nostru” (Is. 63,16; vezi și Is. 64,8). „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl? Să ne numim copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3,1). Dumnezeu cunoaște nevoile noastre și ne oferă tot ce avem nevoie ca să trăim (Mat. 6,8.26). „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se

îndură Domnul de cei ce se tem de El” (Ps. 103,13). Glasul Său răsună din veșnicie și ne spune fiecăruia dintre noi: „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea” (Ier. 31,3). Pentru noi este dificil să iubim o persoană pe care nu o vedem. Din acest motiv, Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu să ne arate cum este Tatăl. Prin viața și moartea Sa, Hristos ne-a arătat dragostea Tatălui. El ne-a dat asigurarea că Tatăl Însuși ne iubește (Ioan 16,27). Cea mai mare manifestare a dragostei a fost aceea de a-L oferi pe singurul Său Fiu ca jertfă pentru noi (Ioan 3,16).

Casa Tatălui nostru

În mintea noastră, *tatăl* se asociază cu *casa*. Ce multe amintiri plăcute avem despre casa părinților noștri! Nu e de mirare că, din 1823 și până azi, unul dintre cele mai îndrăgite cântece a rămas „Home, Sweet Home!” [*Casă, dulce casă!*]. Cu adevărat, „nicăieri nu e mai bine ca acasă”! În mod paradoxal, John Howard Payne, autorul acestui cântec, a scris următoarele cuvinte în jurnalul lui: „Oamenii au cântat cântecul compus de mine până l-au învățat pe de rost, și totuși eu am fost toată viața un hoinar.” Mama lui a murit când el avea treisprezece ani, iar la scurt timp după aceea a murit și tatăl lui. Aceste evenimente l-au lăsat fără casă pentru tot restul vieții.

Milioane de oameni se simt din punct de vedere spiritual la fel ca John Payne. În mod conștient sau inconștient, ei sunt departe de Tatăl ceresc. Poate că nu L-au cunoscut niciodată. Poate că nu știu cum să se întoarcă la El. Poate că nu au curajul să se întoarcă acasă. Însă dragostea Tatălui continuă să îi cheme pe copiii Lui să revină acasă. El este foarte bucuros atunci când unul dintre ei își vine în fire și, amintindu-și cât de bine este în casa Tatălui, ia hotărârea de a se întoarce acasă (Luca 15,17,18). Atitudinea lui Dumnezeu față de păcătosul pocăit este descrisă cel mai bine în răspunsul pe care i-l dă tatăl fiului risipitor. Ni-L putem imagina

pe Tatăl ceresc alergând înaintea noastră cu brațele deschise și cu fața luminată de bucurie (Luca 15,20)? Toți cei care au crezut în Hristos au fost primiți în casa Tatălui nostru, deși nu merita acest lucru. El ne-a acceptat în familia Lui și ne urează bun venit. În consecință, nu mai suntem străini, nici oaspeți ai casei, ci „împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (Efes, 2,19).

Lumea aceasta nu este casa noastră.

Noi suntem peregrini, călătorim spre casa Tatălui nostru.

O casă cu multe locașuri

Cum este casa Tatălui nostru? Este o cetate minunată, ca o „mireasă împodobită pentru bărbatul ei” (Apoc. 21,2). Dumnezeu Însuși este Arhitectul și Constructorul ei (Evr. 11,10).

De multe ori, locuitorii din orașele mari se simt singuri, chiar dacă se află în mijlocul unei mulțimi de oameni. Indiferența acestora îi doare și ei le răspund cu aceeași monedă, manifestând aceeași indiferență și neîncredere față de semenii lor. Dacă și în Noul Ierusalim ar fi la fel, nici chiar străzile de aur nu ar mai fi atrăgătoare. Însă căminul ceresc va fi cel mai fericit loc din univers, fiindcă Tatăl Însuși va locui personal cu copiii Săi răscumpărați. „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici fîpăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apoc. 21,4). Acolo Îl vom cunoaște în mod direct și nu va mai exista despărțire printre cei

mântuiți. Casa Tatălui nostru ceresc are multe locașuri [lb. engl. *rooms* – *camere*, n. trd.] (Ioan 14,2). Vom locui împreună ca o mare familie unită.

Când tatăl meu a început construcția casei, prietenii se întrebau de ce o face atât de mare. Copiii lui cei mai mari erau deja căsătoriti, iar cei mai mici erau pe punctul de a părăsi cuibul. Însă părinții mei aveau un motiv foarte important pentru care au construit o casă cu multe camere.

În această casă ne-am bucurat de multe ori când întreaga familie s-a reunit în anumite ocazii speciale. Câte vacanțe și-au petrecut copiii noștri împreună cu verișorii lor în casa bunicului! Timp de mai bine de douăzeci de ani, casa tatălui nostru a fost un rai pentru întreaga familie. Îți mulțumesc, tată, pentru că ai construit o casă cu multe camere.

Casa Tatălui nostru ceresc este pregătită. Ea are multe locașuri (camere). Este loc pentru toți. Hristos a avut grijă ca toți cei ce cred în El să poată locui cu El acolo. Hristos și îngerii așteaptă cu nerăbdare clipa în care vor veni să ne ducă în căminul nostru veșnic. Nu au venit încă, întrucât Dumnezeu are răbdare cu noi „și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3,9). Să ne pregătim pentru cea zi, care este mai aproape de noi ca altădată. Lumea aceasta nu este casa noastră. Noi călătorim spre casa Tatălui nostru.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE

1. Ce înseamnă pentru dumneavoastră personal faptul că Dumnezeu vă este Tată?
2. Ce lucru vă atrage cel mai mult la căminul ceresc pregătit de Dumnezeu pentru noi?

Carlos A. Stegër este redactor-șef la Casa de Editură Buenos Aires, Argentina

„Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus”

Cum putem cunoaște adevărul?

DANIEL DUDA

Nu cu mult timp în urmă, mă aflu în Riga, Letonia, unde susțineam un program de instruire pentru actualii și viitorii pastori. După o zi întreagă de cursuri, am făcut o plimbare prin acest oraș istoric. Când mă întorceam spre căminul unde fusesem cazat, am observat o clădire înaltă și modernă, care avea un ceas digital mare. Pe ceas era afișată ora cu cifre roșii și strălucitoare – 20:21. Imediat m-am uitat la ceasul de la mână: nu puteam fi atât de târziu! Soarele era încă pe cer și aveam *impresia* că trebuia să fie ora 17:00.

După un timp, am meditat la această întâmplare. Eram atât de sigur că aveam dreptate. Eram dispus să aduc argumente în acest sens. Bazându-mă pe ceea ce știam mai înainte despre poziția soarelui și despre intensitatea luminii, aveam convingerea că nu puteam să mă înșel. Apoi mi-am amintit: mă aflu în altă zonă a Pământului! Chiar dacă instinctele îmi spuneau ceva, eu mă înșelam, iar ceasul arăta ora exactă.

Cum ajungem la cunoaștere? Aceasta este una dintre întrebările importante la care trebuie să răspundem în peregrinajul nostru spiritual. Când încercăm să găsim răspuns la întrebările incomode, când încercăm să găsim sensul existenței vieții, ce metode folosim pentru a ajunge la o concluzie?

Isus le-a spus ucenicilor Săi să cugete bine la adevăr și la felul lor de a gândi, de a cumpăni lucrurile. El le-a zis: „Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus.” (Ioan 14,2). Unele versiuni redau cuvintele Sale sub forma unei întrebări: „Dacă n-ar fi așa, v-aș mai spune că mă duc să vă pregătesc un loc?” Indiferent de traducerea pe care o acceptăm (textul grecesc permite ambele traduceri, dar mai probabilă este prima, decât a doua), Isus a încercat să le ofere ucenicilor Săi o asigurare solidă.

Cum puteau ei să știe că aveau asigurat un viitor, dat fiind ce avea să se întâmple în următoarele douăzeci și patru de ore

– trădarea lui Isus, aparenta neîmplinire a așteptărilor lor și moartea Sa? Potrivit răspunsului lui Isus, moartea Sa iminentă făcea și ea parte din planul Său și era la fel de indispensabilă ca pregătirea unui locaș pentru ei (și pentru noi).

De-a lungul secolelor, oamenii au sugerat în principal trei răspunsuri cu privire la sursa adevărului.

Mintea, ca sursă a adevărului

Cu câteva secole înainte de Isus, filozofii greci argumentau că rațiunea este sursa absolută a adevărului. Numai prin rațiune putem avea acces nelimitat la adevărul universal, adevărul evident, care este rațional și logic. Prin urmare, mintea noastră este standardul prin intermediul căruia ajungem la adevăr și tot ceea ce nu este logic trebuie respins. Apostolul Pavel descrie astfel această concepție despre lume și viață: „Grecii caută înțelepciune.” (1 Cor. 1,22).

Dar este acest lucru adevărat? Primul înger din Apocalipsa 14 îi cheamă pe toți oamenii să se închine „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (verset 7). Biblia consideră că orice alternativă este idolatrie. Creierul meu este prea mic ca să poată fi sursa absolută a adevărului și înțelepciunii. Da, adevărata religie are o logică, iar Dumnezeu ne-a dat capacitatea de a înțelege și vrea ca noi s-o folosim (Is. 1,18), însă ea nu poate fi *sursa* adevărului ultim.

Natura, ca sursă a adevărului

Apoi, oamenii au argumentat că, în loc să căutăm adevărul în noi, ar trebui să îl căutăm în afara noastră. Ei au descoperit că natura este guvernată de legi atât de predictibile, atât de stabile, încât le-au numit „naturale”. Ei au adoptat studiul „legilor naturale” ca sursă a adevărului. Acest lucru i-a condus la „metoda științifică”, care i-a determinat pe mulți să se îndepărteze de Dumnezeu.

Deși observația sau metoda științifică este un mijloc util prin care putem înțelege cum funcționează lucrurile, natura

nu este unica sursă a adevărului. Nu există nicio îndoială că în natură se găsește un aspect al adevărului, însă natura nu conține cheia imaginii de ansamblu a realității. Isus nu le-a zis ucenicilor: „Veți ajunge să cunoașteți, atunci când veți experimenta.” Nu, El le-a zis: „Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus.” Ucenicii lui Isus aveau să cunoască adevărul în alt mod.

Revelația lui Dumnezeu, ca sursă a adevărului

Adevărul suprem nu poate fi găsit nici în minte, nici în natură. Realitatea ultimă (Dumnezeu) este transcendentă – dincolo de noi – și poate fi cunoscută numai prin revelația Sa. „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie” (Deut. 29,29). Dumnezeu a luat hotărârea de a Se face cunoscut. Tot din acest motiv a venit în lumea aceasta în persoana lui Isus Hristos.

Când Isus i-a întrebat pe ucenici: „Cine ziceți că sunt Eu?”, Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” Isus a răspuns: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri” (Mat. 16,15-17). Deși capacitatea de a înțelege și experiența sunt utile, ele nu pot fi surse ale adevărului. Există lucruri care trebuie să ne fie descoperite, pentru a le cunoaște.

Așadar, cum a ajuns revelația lui Dumnezeu până la noi?

1. *Cuvântul lui Dumnezeu a venit la noi în persoana lui Isus.* El este Cuvântul lui Dumnezeu întrupat. Isus a venit în această lume ca reprezentant al Dumnezeului din Vechiul Testament, care a zis: „Am văzut aspirirea poporului Meu, care este în Egipt... M-am coborât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor și să-l scot din țara aceasta.” (Ex. 3,7,8).

Același Dumnezeu care l-a salvat prin Exod pe poporul Său ales vine

acum în persoana lui Isus Hristos ca să Își salveze poporul de pe întregul pământ. El vede starea noastră nenorocită, este preocupat de suferința noastră și a venit să ne salveze. El a zis: „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?” (Ioan 8,46). Nimeni n-a putut atunci și nimeni nu poate azi.

2. *Cuvântul lui Dumnezeu vine la noi prin cuvintele lui Isus.* Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Scopul ei principal este acela de a ni-L descoperi pe Dumnezeu, astfel încât

Biblia este în întregime o mărturie îndelungată despre cine este Dumnezeu și despre ce face El pentru a rezolva problema păcatului din univers.

să Îl cunoaștem (Ioan 17,3). Acest lucru este necesar întrucât El a fost pus într-o lumină greșită de către vrăjmașul Lui; caracterul Său a fost înțeles greșit. Biblia este în întregime o mărturie îndelungată despre cine este Dumnezeu și despre ce face El pentru a rezolva problema păcatului din univers. Noi trebuie să alegem de partea cui vrem să fim.

Cuvântul lui Dumnezeu este demn de încredere. El ne spune că suntem păcătoși, fiindcă exact aceasta este starea noastră. Hristos nu minte când ne spune că ne iubește, nu minte când ne asigură că și „Tatăl ne iubește”. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, El ne-ar fi spus (Ps. 119,89; Mat. 24,35; 1 Petru 1,25).

3. *Cuvântul lui Dumnezeu vine la noi prin predică.* Predica este prezentarea Cuvântului lui Dumnezeu. „Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul?

Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prosti Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să măntuiască pe credincioși” (1 Cor. 1,20,21).

„De aceea, mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți” (1 Tes. 2,13).

De fiecare dată când Cuvântul lui Dumnezeu este predicat, așa cum a fost el *inspirat* (Biblia), are loc ceva supranatural și tainic. Cei care răspund pozitiv pășesc peste granița care desparte lumea aceasta de Împărăția lui Dumnezeu. Viața noastră devine astfel o parte din viața Sa și primim asigurarea existenței veșnice în „veacul viitor”, viața veșnică alături de Tatăl în „locașurile” pe care ni le pregătește.

Cum ajungem la cunoaștere? „Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus”, a zis Isus. Putem să ne bazăm cu totul pe Isus. Cuvântul Său este demn de încredere. Putem ajunge într-o zi în Împărăția Sa, unde toți (cei creați și răscumpărați) vor cânta „Cântarea lui Moise și a Mielului” la Marea de cristal. Atunci, toată familia lui Dumnezeu se va reuni (Apoc. 15,3).

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE

1. *În lumea noastră, mulți oameni pun accent pe sentimente. De ce sentimentele nu constituie o sursă de încredere pentru aflarea adevărului?*
2. *Care sunt punctele tari și punctele slabe ale studiului naturii, ca sursă a adevărului?*

Daniel Duda este secretarul Asociației Pastorale și al Departamentului Educație în cadrul Diviziunii Trans-Europa, Anglia

„Mă duc să vă pregătesc un loc”

Să găsim un „loc” o dată pentru totdeauna

LOURDES E. MORALES-GUDMUNDSSON

Ce bine ne simțim atunci când avem pe cineva care să ne pregătească drumul spre o experiență nouă! Nu ne mai simțim atât de neputincioși atunci când ne confruntăm cu necunoscutul. Putem să îi cerem să ne arate drumul și să avem încredere că ne va ajuta. În același fel, Isus vrea să îi asigure pe ucenicii Lui că nu vor fi lăsați singuri când El va fi plecat, că nevoia lor de a fi împreună cu El va fi împlinită prin prezența Duhului Sfânt și prin făgăduința că vor locui împreună cu El pentru totdeauna. Și că, prin plecarea Sa, El îi păstrează pe ucenici pe primul loc în planurile Lui, întrucât scopul plecării Sale este acela de a le îmbogăți viața cu mult mai mult.

Pregătirea unui loc: mângâiere

De multe ori, schimbările majore ale vieții sunt însoțite de sentimente de neliniște. Eventualitatea unor riscuri ne ține treji noaptea și ne face să ne frământăm din cauza unui posibil eșec sau pericol. Ne plângem că am pierdut controlul asupra vieții, care era odată comodă și previzibilă, și din cauza faptului că intrăm pe un teren relativ necunoscut. Chiar și atunci când necunoscutul promite un câștig mai mare, oamenii au tendința de a se da înapoi dinaintea acestei „vieți noi”. Ideea că va trebui să faci altceva, să trăiești și să gândească altfel poate fi înspăimântătoare.

Când le-a spus ucenicilor că trebuia să plece ca să le pregătească un cămin cresc, Isus avea în vedere tocmai această mare slăbiciune omenească: teama de necunoscut. Făgăduința unei locuințe stabile – veșnice – avea menirea de a liniști incertitudinile legate de faptul că aveau să rămână a nimănui, „fără adăpost” din punct de vedere spiritual.

Fray Luis de Leon, poet și teolog spaniol din secolul al XVI-lea, a scris odată o poezie în care surprinde îngrijorarea din inima ucenicilor lui Isus în momentul în care aceștia îl priveau urcându-Se la cer (Fapte 1,9,10). De multe ori, considerăm că înălțarea lui Hristos la cer a fost un moment de triumf și, în multe privințe, acest lucru este adevărat. Dar, dacă privim din punctul de vedere al ucenicilor, putem înțelege sentimentul de teamă și de pierdere pe care l-au trăit atunci

când s-au văzut părăsiți, lăsați singuri ca niște copii orfani.

*Și acum, Sfinte Păstor, ai să-Ți lași
Turma în această vale mare și
intunecată*

A singurătății și plângerii

Și, trecând prin

Văzduhul nepătat, Te vei sui

În căminul Tău nepieritor?

Cei ce erau odată binecuvântați

Sunt acum triști și abătuți;

Erau odată brâniți la pieptul Tău,

Acum sunt părăsiți,

La cine să se ducă acum?

Cuvintele de încurajare rostite de Isus „Mă duc să vă pregătesc un loc” adevăresc sentimentele contradictorii care îi copleșeau pe ucenici. Ce aveau să facă de-acum? Cum aveau să trăiască fără Învățătorul lor?

O, norule gelos

Chiar și pe această scurtă bucurie!

De ce plângi?

De ce te grăbești așa?

Ce bogăție porți cu tine

Și, iată, ce săraci și ce orbi

Ne lași!

Asigurarea că Isus pleca cu un anumit scop, care avea să le aducă în cele din urmă binecuvântare, trebuie să fi fost prea puțin încurajatoare pentru cei care se învățaseră să depindă de Domnul pentru credința nou-descoperită. Acum li se cerea să aștepte ca El să se întoarcă: „Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” (Fapte 1,11). Isus simțea nevoia să le explice urmașilor Săi iubiți de ce trebuia să plece: dacă nu pleca, Mângâietorul nu putea să vină; dacă nu pleca, nu putea să le pregătească un loc în care să locuiască în veșnicie cu ei.

Ceea ce vedeau ochii lor și sentimentul dureros al despărțirii pe care o trăiau îi umpleau de presimțiri rele și de teamă. Însă ochii credinței aveau să-i ajute să vadă spiritual, dincolo de durerea pierderii, până departe la împlinirea făgăduinței.

Pregătirea unui loc: sentimentul apartenenței

Sentimentul apartenenței de un anumit loc este foarte intens. Înainte de a pleca, Isus le-a dat ucenicilor asigurarea că ei au un loc al lor. El dorea să-i asigure că plecarea Lui nu înseamnă abandonare, ci că în acest fel aveau ocazia de a se bucura de noi oportunități spirituale. Astfel, spune Isus, vor face un „pas mai sus” și un „pas mai departe”, spre culmea existenței umane: veșnicia în prezența Domnului și Mântuitorului lor. Sărăcia, boala, pierderea locului de muncă, moartea – toate acestea ne pot face să pierdem simțământul siguranței și al apartenenței. Fie că locuim într-o colibă, fie că locuim într-o casă de vis, nesiguranța vieții ne arată că aici nu vom avea niciodată cu adevărat o casă, un cămin permanent. Chiar dacă ai o casă care a trecut de la o generație la alta, într-o zi vei pleca din ea și nu te vei mai întoarce.

Isus Hristos este numit Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre (Evrei 2,10; 12,2, în engl. – *Autorul și Desăvârșitorul*) fiindcă Lui nu i-a fost frică să pășească înainte și în sus pentru tine și pentru mine, pentru a ne îmbogăți viața și pentru a ne dăruia un loc pe care veșnic să-l numim „casa noastră”. Credeam că suntem fericiți; credeam că suntem satisfăcuți; credeam că aparținem cuiva, însă Isus a venit pe acest pământ ca să ne arate care este adevărata sursă a fericirii, a satisfacției și a bogăției.

Pregătirea unui loc: credința și suferința

Mi se pare foarte interesantă legătura dintre credință și suferință. Oricât de neplăcută e, suferința are puterea de a ne întări credința mai mult decât orice altceva. Aici putem vedea încă o dată înțelepciunea lui Dumnezeu, care a îngăduit ca Fiul Său să sufere, dar și înțelepciunea Fiului Său, care a îngăduit ca aceia care L-au văzut și L-au atins să-L vadă înălțându-Se la cer. Uneori, absența cuiva drag ne poate împietri inima, însă dacă îi permitem dragostei să-și facă lucrarea, distanța,

timpul și durerea pe care absența ne-o produce pot să ne facă să tânjim și mai mult după împlinirea făgăduinței revenirii.

Ni s-a spus că Isus a fost făcut desăvârșit „prin suferință” (Evr. 2,10). Pot oare suferințele noastre să fie comparate cu cele pe care le-a îndurat Isus pentru a ne pregăti un „loc”? El a băut paharul suferinței până la drojdiile cele mai amare. El a cunoscut suferința așa cum noi nu vom fi niciodată chemați să o îndurăm, pentru că este vorba despre suferința lui Dumnezeu, și nu doar a unui om. Cuvântul grecesc tradus aici cu „desăvârșire” vine de la cuvântul *teleios*, care înseamnă *complet sau ajuns la deplină maturitate*. Suferințele lui Isus L-au „maturizat” complet, L-au făcut să înțeleagă pe deplin, „să simtă” cât de mare a fost prețul de plătit, pentru faptul că le-a oferit făpturilor Sale pe care le-a creat o voință liberă și capacitatea de a alege să păcătuiască.

Viața Sa pe pământ a fost o lecție practică cu privire la păcat, lecție pe care ne-a dat-o împotrivindu-Se fiecărei ispite care Îl conducea la păcat. Dușmanii L-au făcut să sufere, cruzimea pe care o vedea zilnic în jurul Său și neomenia oamenilor unii față de alții Îl făceau să sufere. Până și prietenii Lui, ucenicii, L-au făcut să sufere prin limitarea lor spirituală. Din cauza acestei suferințe pe care a îndurat-o în timpul vieții și înainte de moarte, a devenit o jertfă desăvârșită, satisfăcând cerințele Legii călcate. La fel și pentru noi, suferința, dacă este acceptată așa cum se cuvine, va produce în noi acel dor față de căminul în care vom locui împreună cu Mântuitorul nostru, un loc de unde nu va trebui să mai plecăm niciodată.

Mântuitorul nostru, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, cunoaște foarte bine problemele cu care ne confruntăm și știe și răsplata pe care ne-a pregătit-o. Dumnezeu a pregătit pentru cei ce-L iubesc lucruri pe care ochiul nu le-a văzut și pe care urechea nu le-a auzit (1 Cor. 2,9).

Credincioșii din vechime și credincioșii de azi refuză să creadă ceea

ce văd și ceea ce aud ei înșiși și se prind de acele lucruri „nevăzute”, care sunt speranța lor. Credința lor dă formă și viață făgăduințelor lui Dumnezeu, făgăduințe care, pentru ei, sunt ca și împlinite.

Dacă ne trăim viața de creștini cu speranță și credință, și noi putem da sens suferinței, dacă o privim cu ochii credinței.

Pregătirea unui loc: speranță și așteptare

Apoi, mai este și credința. Credința privește cu dor spre viitorul în care lucrurile se vor îndrepta. Ea așteaptă

Speranța ne duce dincolo de viața aceasta pământească, cu toate necazurile ei, acolo unde Dumnezeu ne pregătește un „loc”.

cu răbdare și cu înflăcărare împlinirea lucrurilor dorite. Speranța este cea care ne ajută să mergem mai departe. „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii” (1Cor. 15,19). Speranța ne duce dincolo de viața aceasta pământească, cu toate necazurile ei, acolo unde Dumnezeu ne pregătește un „loc”.

Însă, mai mult decât un loc fizic, ceea ce ne pregătește Isus este locul unde se află El. Acel loc va fi de o frumusețe încântătoare și fermecătoare, nu în primul rând pentru aspectul lui, ci pentru Cel care se află acolo.

O fetiță de la oraș se afla pentru prima dată la țară și privea cerul instelat. „O, mamă”, exclamă ea, „dacă cerul este atât de frumos când este privit din

partea aceasta rea, cu cât mai frumos trebuie să fie când este privit dinspre partea cea bună!

Deși trăim în „partea aceasta rea” a cerului, putem fi totuși plini de speranță și credință, în timp ce așteptăm împlinirea făgăduințelor Sale.

Pregătirea unui loc: cooperare spirituală

„Mă duc”, a zis Isus. Dar nu pentru a ne lăsa singuri. Nicidecum! Ci pentru a ne învăța că, dacă suntem dornici să Îl avem pe El în centrul vieții, trebuie să începem să trăim în acel „loc” chiar de aici și din acest moment. De fapt, Dumnezeu nu poate să ne pregătească acest loc fără cooperarea noastră. Este necesar un efort comun, care trebuie să înceapă acum în inima și în mintea noastră și care va putea fi văzut în casele noastre, la locul de muncă și în biserică.

Din acest motiv, pot să încep de pe acum să mă bucur de lucrarea Mângâietorului (Duhul Sfânt) și de privilegiile pe care mi le oferă (putere spirituală prin rugăciune), de grădinile frumoase (dragoste cultivată în viața mea) și de împrejurimile locului promis (bucuria și pacea care întrec orice cunoștință), dacă Îl las pe Isus să îmi conducă viața. Faptul paradoxal că Domnul nostru, deși S-a înălțat la cer, a rămas totuși între noi ne oferă direcție și ne încurajează când suferim, ne întărește speranța și credința, dă sens vieții noastre și ne oferă un loc potrivit, aici și acum, dar și un loc care va fi căminul nostru pentru totdeauna.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE

1. Care este legătura dintre credință și suferință?
2. În ce fel putem colabora cu Dumnezeu, în timp ce El ne pregătește un loc?

Lourdes Morales-Guadmundsson este profesor la Universitatea La Sierra, California

„Mă voi întoarce”

Reapriinderea binecuvântatei speranțe

WILLIAM HUCKS

Ori de câte ori este posibil, mă plimb împreună cu soția mea pe

cărarea care trece prin apropierea casei noastre. Aceste plimbări ne oferă puținele ocazii de a petrece în liniște câteva clipe, departe de oricine și orice altceva.

Cei doi copii ai noștri, care au paisprezece, respectiv zece ani, ne însoțesc uneori, însă în mod cu totul excepțional.

Într-una dintre ocaziile recente, nici soția mea, nici eu nu am luat telefonul mobil, și copiii noștri au avut impresia că am zăbovit mai mult decât de obicei. Când am ajuns acasă, fiica noastră ne-a întrebat:

– Unde ați fost? Trebuia să fi sosit de mult acasă și ne-am făcut griji pentru voi.

– De ce ați fost îngrijorați? am întrebat. V-am spus că ne vom întoarce după ce terminăm traseul.

Mie nu mi s-a părut că a trecut mult timp, însă trecuse mai mult timp decât se așteptase fiica mea.

După o săptămână, m-am plimbat cu soția mea pe un alt traseu, cam tot la fel de lung. Spre sfârșit, a început să plouă. Speraserăm să ajungem acasă înainte ca ploaia să se întetească, dar nu am reușit.

Când în sfârșit am ajuns acasă – cu hainele ude –, copiii ne-au întâmpinat și ne-au îmbrățișat mai strâns ca altădată.

– Am fost atât de îngrijorați, ne-am rugat să nu pățiți nimic și să ajungeți acasă cu bine și repede.

Probabil că ucenicii au simțit nevoia să Îl îmbrățișeze pe Isus mai îndelung ca niciodată – nu pentru că tocmai sosise cu bine, ci pentru că trebuia să plece. Petrecuseră alături de El cei mai buni trei ani și jumătate din viața lor și nu puteau suporta gândul că toate acestea ajunseseră la capăt. Da, El îi avertizase că va veni această zi, însă, când a venit, realitatea

era mai cruntă decât își închipuiseră.

În timp ce Isus Se înălța, L-au urmărit cu atenție până când nu au mai putut să-L zărească. Deodată, au apărut doi bărbați care le-au spus următoarele cuvinte: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru *veni* [sublinierea autorului] în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” (Fapte 1,11).

Amintiri prețioase

În timp ce se gândeau la aceste cuvinte, ucenicilor le reveneau în minte atât de multe amintiri. Multele învățături rostite de Isus începeau să capete sens. Una dintre aceste învățături o rostise cu doar șase săptămâni mai devreme: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, *Mă voi întoarce* și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14,1-3).

Când eram copil, obișnuiam să îmi imaginez cum va fi a Doua Venire. Priveam imaginile din cărți și din reviste, realizate de artiști și așteptam cu nerăbdare acea zi. Ne plăcea să cântăm acasă și la biserică imnuri care ne aminteau de revenirea Sa.

De atunci, întâmplările vieții mi-au întunecat imaginea revenirii lui Hristos. Însă întrebările pe care mi le pun copiii despre evenimentele din Apocalipsa 19-22 mă ajută să îmi reamintesc cum eram și eu la vârsta lor. Întrebările lor mă motivează să meditez la revenirea Sa.

În timp ce răspundea la câteva dintre întrebările ucenicilor, Isus a făcut referire și la revenirea Sa. El a vorbit despre cei care se vor afla pe pământ în acea vreme: „Atunci

se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă.” (Mat. 24,30). Cu ce cuvinte este descrisă revenirea Sa! Putere! Mare slavă! *Puterea* fizică nu a fost o caracteristică evidentă a lui Isus în timpul vieții Sale pe pământ. De fapt, în ultima ocazie în care oamenii L-au văzut, era bătut fără milă, dar El nu se împotriva. Nu părea a avea nici mare slavă – de fapt, niciun fel de slavă. Isaia profetizase despre El: „N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă” (Is. 53,2).

Dar priviți-L acum venind pe norii cerului și înconjurat de toate oștile cerești! Îl văd – nu mai poartă o cunună de spini, ci o coroană strălucitoare. Nu mai este îmbrăcat cu acea haină de purpură (Ioan 19,5), ci cu o haină strălucitoare și frumoasă. Vizionarul Ioan Îl numește „Cel credincios și Cel adevărat” (Apoc. 19,11), care poartă titlul „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apoc 19,16). Nu este nicio îndoială că biruința va fi a Lui – și a tuturor celor care s-au spălat în sângele Său pentru totdeauna.

Aud clar sunetul nenumăratelor trâmbițe (Mat. 24,31) care anunță revenirea Sa! Ce cântare extraordinară! Aceiași îngeri care au anunțat prima Sa venire prin cântec cântă acum din nou pentru a anunța cea de-a doua Sa venire.

Reapriinderea speranței

Totuși mi-e teamă că unii consideră că a Doua Venire este un basm – o acceptă teoretic, dar nu o așteaptă cu adevărat. Grijile vieții ne-au stins imaginația vie. Nu se mai predică la fel ca mai înainte aceste cuvinte ale speranței. Nu mai cântăm la fel ca înainte vechile cântări ale speranței. Ca urmare a faptului că imaginația noastră nu mai este la fel de vie, mi-e teamă că nu mai cântăm cântările care transmit mesajul revenirii:

*Cu Isus, ah, față-n față
Fericit mă voi simți
Să privesc o veșnicie
Pe Cel ce mă mântui.*

sau:

*Pr între nori de osanale,
Peste râuri de lumini,
Mii de inmuri triumfale
Cheamă acas' pe cei străini.
Valea morții se-nșenină,
Zori de cer au răsărit,
Durerea s-a sfârșit!*

sau:

*Domnul curând Se coboară pe nor
Ca să-Și adune iubitul popor
Ce-a așteptat răsplătiri de nesp,
După cum promis-a Înșuși Domnul
Isus.*

Ziua aceea glorioasă se apropie cu repeziciune – ziua în care Isus îi va duce pe copiii Lui credincioși și fericiți în căminul care le-a fost făgăduit.

Iar, din cauza faptului că ne-am pierdut speranța, starea noastră spirituală decade. Ne este ușor să ne pierdem speranța când nu avem niciun cuvânt dătător de speranță, și anume atunci când nu mai reușim să medităm la cuvintele dătătoare de speranță ale lui Dumnezeu.

Astăzi este timpul să reapriindem această speranță. Chiar în acest moment îmi revine în minte o altă cântare, care este intonată cu ocazia multor întruniri mondiale:

*„Sfântă speranță-n inimă purtăm,
Că Domnul vine în curând!
Credința aceasta de la El aflăm,
Întemeiați pe-al Său Cuvânt!”*

Singurul meu timp liber, când pot să merg la plimbare, este seara, dar nu întotdeauna pot să profit de acest timp liber pentru că băiatului meu nu-i place să-i sting lumina și să-l las singur în cameră.

– Trebuie neapărat să plec la plimbare? mă întrebă el.

– Da, îi răspund. Dar mă întorc în patruzeci și cinci de minute.

În clipa aceea, singura lui speranță este să nu adoarmă înainte ca eu să mă întorc. S-a întâmplat ca, spre sfârșitul celor patruzeci și cinci de minute, să îl văd privind pe fereastra de la sufragerie și făcându-mi cu mâna pe măsură ce mă apropiam de casă. Chiar dacă afară era întuneric, dintr-odată, viața devenea mai frumoasă.

Ziua aceea glorioasă se apropie cu repeziciune – ziua în care Isus îi va duce pe copiii Lui credincioși și fericiți în căminul care le-a fost făgăduit.

Să vorbim despre această zi în familiile noastre. Să predicăm despre ea la amvon. Să cântăm despre ea la cor, în bisericile noastre. De ce? Dacă Isus a zis așa, trebuie să fie adevărat: „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce [sublinierea autorului] și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14,3).

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE

1. Suntem adventiști – credem că Isus va veni din nou. A început speranța aceasta să slăbească? Dacă da, de ce?

2. Unii dintre noi am așteptat revenirea lui Isus timp de douăzeci, treizeci, patruzeci sau chiar cincizeci de ani. Cum putem să ne păstrăm vie speranța odată cu trecerea anilor?

3. Care sunt cântările despre cea de-a Doua Venire pe care le preferați?

*William Hucks este
redactorul-șef al
revistei Ministry*

„Vă voi lua cu Mine”

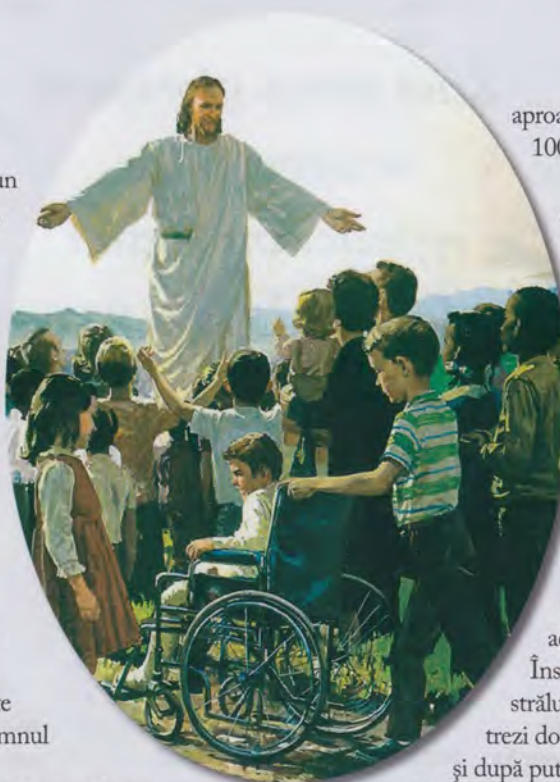
Am primit un ordin de evacuare

CHARLES D. BROOKS

Un mare predicator contemporan a zis odată: „Am primit un ordin de evacuare..., de pregătire ca să ieșim din această lume blestemată de păcat, crudă și imorală și să mergem într-o lume a păcii și a liniștii veșnice”. Dacă plecăm din această lume, încotro mergem? Domnul ne-a răspuns la această întrebare: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc și, după ce Mă voi duce... Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”

Împărăția glorioasă a cerului, cu desăvârșirea ei inimaginabilă și cu binecuvântările ei de neasemuit, este locul pe care El ni-l pregătește. Domnul nostru vine să ne ia cu El!

În zilele întunecate ale celui de-al Doilea Război Mondial, artiștii de pretutindeni încercau să le ridice moralul oamenilor compunând melodii care să le inspire speranță. Un astfel de cântec spunea: „Peste stâncile albe din Dover vor zbura păsările, mâine, când lumea va fi liberă”, iar altul anticipa timpul „când se vor aprinde luminile în întreaga lume”. Toți oamenii de bună-credință își doreau ca războiul să se sfârșească și să înceapă o viață nouă. Însă, de atunci, ura implacabilă și intrigile politice ațâțate de demoni au făcut ca războaiele să nu mai înceteze. Isus a zis că acesta va fi unul dintre semnele care vor arăta faptul că revenirea Sa se apropie: „Veți auzi de războaie și vești de războaie.” (Mat. 24,6). Și războaiele nu au încetat: știrile din mass-media ne spun că în prezent se desfășoară 28 de conflicte mari și

aproape zilnic au loc mai mult de 100 de altercații sângeroase.

Domnul Isus vine să ne ia cu El, însă, în înțelepciunea și în răbdarea Sa infinită, ne-a îndemnat ca până atunci să lucrăm. În Ioan 17, El S-a rugat ca Tatăl să ne păzească, nu să ne ia din lume. Noi suntem martorii Săi. Bărbați, femei și copii pierduți, disperăți și speriați sunt prinși în întunericul dens care a cuprins lumea. Mulți sunt deznădăjduiți, murmură și rostesc blasfemii la adresa Numelui lui Dumnezeu.

Însă sunt și alții asupra cărora va străluci lumina și Duhul Sfânt le va trezi dorința fierbinte după Dumnezeu și după puterea Cuvântului Său. Ei vor flămânzi și înseta după neprihănire. Dumnezeu

nu îi va părăsi atâta timp cât ei caută și se roagă. Strigătul lor ajunge la tronul harului și ei vor fi aduși la Domnul.

Până atunci, credincioșii, poporul speranței binecuvântate, se vor simți tot mai atrași de Dumnezeu. Ei se vor ruga și vor stărui în rugăciune ca niciodată mai înainte, vor căuta „cărările cele vechi” și vor urma exemplul marilor bărbați ai credinței care au dat mărturie pentru Dumnezeu de-a lungul veacurilor (Evrei 12,1). În timp ce „timpul de cernere” îi va îndepărta de biserica lui Dumnezeu pe mulți dintre cei ce iubesc lumea aceasta și plăcerile ei, alții se vor întoarce la „evlavia dintâi”. Pe măsură ce Duhul Sfânt Se retrage treptat de pe pământ și Diavolul mâniaș se dezlănțuie printre cei care sunt neînfrânați, timpul de necaz se va intensifica

atât de mult încât cei pierduți își vor dori moartea. Însă Dumnezeu îi va aduna pe cei care cred că numai Isus este calea și temeliea mântuirii și care păzesc fără teamă poruncile Sale în fața amenințărilor, batjocurii, persecuției și morții. Aceștia vor rămâne statornici și nu vor îngădui ca moartea însăși să îi împiedice să Îl laude pe Dumnezeul lor, să Îl iubească și să aibă încredere în El. Mulți oameni li se vor alătura, așteptând revenirea lui Isus, în vreme ce alții vor ieși din rânduri ca nisipul dus de vânt.

În timp ce vrăjmașul și oștirile lui se vor strădui să îi nimicească pe ucenicii lui Dumnezeu de pe pământ, va avea loc un teribil „timp de zguduire”. O vreme de neaz cum nu a mai fost niciodată va cuprinde această planetă bolnavă. Însă noi avem această făgăduință: „Da, Domnul va zidi iarăși Sionul și Se va arăta în slava Sa.” (Ps. 102,16).

De ce va veni Isus?

De ce revine Isus pe un pământ care se pare că L-a respins și că I-a respins Cuvântul? Cel mai bun răspuns este acesta: pentru că El așa a promis. Un alt motiv important – pentru că vrea să-i ia cu El pe cei credincioși. De asemenea, pentru a pune capăt domniei păcatului. Pentru a-l chema pe Satana și oștirile lui la judecată și nimicire. Va oferi o răsplată pe care doar El, în înțelepciunea Sa infinită, o poate concepe. Îi va salva pe oamenii pierduți care L-au găsit înainte ca porțile timpului de probă să se fi închis.

Isus va veni personal. „Acest Isus... va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1,11). El va veni cu putere și slavă. Toți îngerii cei sfinți Îl vor însoți. Slava Tatălui Îl va lumina. La apariția persoanei Sale glorioase, toate elementele naturii se vor tulbura profund. Munții vor fugi din locul lor, insulele vor dispărea. Va fi un cutremur de pământ cum nu a mai fost niciodată. Planeta întunecată, supusă atât de mult timp stricăciunii locuitorilor ei, va tresălta de bucurie.

La porunca lui Hristos, miliarde de îngeri se vor răspândi în toate cele patru vânturi, să aducă la îndeplinire o

anumită misiune. Printre cei adormiți, se află bărbați, femei și tineri din toate neamurile, semințiile, limbile și noroadele care L-au iubit pe Isus, s-au încrezut numai în meritele Sale, au acceptat cerințele neprihănirii Sale și au adormit cu speranța în Isus și în învierea Sa. Îngerii se vor răspândi pe tot pământul ca să fie alături de cei ce ies din țărâna pământului ca răspuns la chemarea Domnului lor scump. La chemarea Sa, ei vin de la miazăzi, de la miazănoapte, de la răsărit și de la apus. Ei se ridică și se înalță spre Isus ca să rămână cu El pentru totdeauna.

Priviți dincolo de momentul prezent

Trebuie să privim dincolo de jocurile politicianilor, ale strategiilor și ale celor ce fac prognosticuri. Trebuie să privim dincolo de lacrimi, durere, tristețe și moarte, spre *singura* nădejde sigură și binecuvântată – venirea Domnului nostru ca să ne ia de pe acest pământ. El este Împăratul! El este Domnul! El este singurul Dumnezeu și Mântuitor. El nu minte! El nu dă greș! Împărățiile acestei lumi vor intra în stăpânirea Dumnezeului nostru și Împărăția Sa va dura pentru veșnicie!

Când va considera că a sosit momentul, El va zice miazănoaptei să dea înapoi și miazăzilei să nu mai țină pe nimeni legat! Să îi aducă pe fiii Săi din țările îndepărtate și pe ficele Sale de la marginea pământului. La înviere, se vor scula din țărâna pământului oameni de toate vârstele, rasele, de orice culoare și statură și va începe ceremonia întâlnirii milioanele de oameni care se vor înălța la cer. Isus știe cât de mult am suferit când ne-am despărțit de cei dragi. El cunoaște durerea pierderii. El a plâns la mormântul lui Lazăr, iar de pe cruce a încercat să îi ofere mângâiere mamei Sale. El cunoaște toate acestea! Prima mare bucurie a noastră va fi să Îl vedem pe El și să-i vedem pe îngerii Săi. Apoi, să îi vedem pe părinții noștri, pe copiii și pe rudele noastre care au fost secerate de vrăjmaș. Copilașii vor fi aduși în brațele mamelor lor, soții își vor îmbrățișa soțiile și vor rămâne împreună pentru totdeauna. Cu ocazia căsătoriei, ei și-au luat angajamentul

de a rămâne alături de partenerul lor „până când moartea îi va despărți”; acum moartea însăși va dispărea. Domnul Isus vine să ne ia ca să fim cu El! Ce gând minunat, ce mângâiere pentru credincioșii de azi!

Nu este timpul să fim nepăsători sau indolenți. Tatăl a plătit un preț de neînchipuit, trimițându-L pe Fiul Său iubit ca să ne plătească datoria, ca să ne îndreptățească pe noi, cei născuți în păcat și care din firea noastră eram fii ai mâniei. El ne-a pus la dispoziție o cale prin chinul Său incomparabil și prin puterea învierii Sale. El trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi. Înainte de a-Și înceta slujba de Mare Preot în Sanctuarul ceresc, El vrea ca toți cei mici și cei mari, chiar dacă nu au niciun merit, să-L găsească pe Mântuitorul. El îi cheamă, bate la ușă, căci știe că timpul este pe sfârșite. El a trimis semne pentru ca „ziua aceea” să nu vină „fără veste” asupra noastră. El vrea să fim pregătiți și să ne găsească în staulul Său când va veni să ne ia la El. Întoarcerea la Isus și acceptarea mântuirii este o decizie înțeleaptă. Nu merită să ne pierdem sufletul și răsplata veșnică pentru nimic în lume. Să luăm astăzi o hotărâre – acum să ne hotărâm! Toți putem să fim cu El acolo!

Ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit lucrurile pe care Domnul nostru S-a dus să le pregătească pentru cei ce-L iubesc. Trebuie să ajungem acolo! Niciun sacrificiu nu e prea mare! Nicio tăgăduire de sine nu este prea grea și nicio comoară pământească nu este prea valoroasă. Și imaginați-vă – vom fi cu El pentru totdeauna!

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE

1. De ce este solia pe care am primit-o un „ordin de evacuare”?
2. Ce ne împiedică să fim printre sfinții care Îl vor întâmpina pe Isus în văzduh?

Charles D. Brooks, recent pensionat, a fost slujbaş al Conferinței Generale și a slujit ca predicator, evanghelist și director al televiziunii Breath of Life

„Ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”

Când Dumnezeu va face toate lucrurile noi

ELLEN WHITE

Isus revine. Înainte să Se despartă de ucenicii Lui de pe pământ, El le-a dat făgăduința că va reveni. „Să nu vi se tulbure inima”, a spus El, „în casa Tatălui Meu sunt multe locașuri... Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14,1-3).

Isus vine, vine pe nori cu mare slavă! O mulțime de îngeri de lumină Îl vor însoți. El va veni să îi onoreze pe cei care L-au iubit și au păzit poruncile Sale și să îi ia cu El. Nu i-a uitat și nu a uitat nici făgăduința pe care a făcut-o. Familia se va reuni. Când moare cineva drag, putem să ne gândim la dimineața în care trâmbița lui Dumnezeu va suna, când „mortii vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați” (1 Cor. 15,52). Vremea este aproape. Peste puțin timp, El îi va înfățișa pe cei credincioși ai Săi „fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale” (Iuda 24).

Pământul înnoit

Nicio limbă omenească nu poate descrie pe deplin răsplata celor neprihăniți. Ea le va fi descoperită numai celor ce vor avea parte de ea. Acolo, Păstorul ceresc Își conduce turma la izvoarele cu apă vie. Pomul vieții aduce roade în fiecare lună, iar frunzele pomului sunt pentru vindecarea neamurilor. Sunt râuri care curg tot timpul, limpezi precum cristalul, iar lângă ele, pomi bogați care umbresc cărările pregătite pentru răscumpărării Domnului. Acolo, câmpiile vaste sunt mărginite de dealuri frumoase, iar munții lui Dumnezeu își înalță vârfulurile semețe. Pe acele câmpii liniștite, lângă râurile acelea, poporul lui Dumnezeu, care atât de mult timp a fost străin și călător, va găsi un cămin.

„Poporul meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite” (Is. 32,18). „Nu se va mai auzi vorbindu-se de silnicie în țara ta, nici de pustiire și prăpăd în ținutul tău, ci vei numi zidurile tale 'Mântuire' și porțile tale 'Laudă'” (Is. 60, 18). „Vor zidi case și le vor locui, vor sădi vii și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii pentru ca altul să le mănânce rodul... aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor” (Is. 65,21,22). Nu vor mai fi nici lacrimi, nici cortegii funerare, nici doliu. „Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apoc. 21,4). „Niciun locuitor nu zice: 'Sunt bolnav!' Poporul Ierusalimului capătă iertarea fărădelegilor lui” (Is. 33,24). Pe pământul cel nou, vor locui numai cei neprihăniți. „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui” (Apoc. 7,14,15).¹

Părtășia cu Isus

În lumea viitoare, Hristos îi va conduce pe cei răscumparați la râul vieții și le va da lecții minunate despre adevăr. El le va dezvălui tainele naturii. Ei vor înțelege că o Mână puternică susține lumile în poziția lor. Ei vor privi măiestria cu care colorează Marele Artist florile de pe câmp, vor afla despre scopurile Tatălui milos, de la care vine fiecare rază de lumină și, împreună cu îngerii sfinți, cei răscumparați

*Nicio limbă
omenească nu
poate descrie pe
deplin răsplata
celor neprihăniți.
Ea le va fi
descoperită numai
celor ce vor avea
parte de ea.*

vor cânta imnuri de recunoștință pentru dragostea supremă pe care a arătat-o Dumnezeu față de o lume nerecunoscătoare...²

În curând, ne vom afla în căminul promis. Acolo, Isus ne va duce la râul vieții care curge de la tronul lui Dumnezeu și ne va explica evenimentele întunecate prin care ne-a condus ca să ne desăvârșească caracterul... Acolo, vom arunca la picioarele Mântuitorului nostru coroanele pe care ni le-a așezat pe cap și, atingând harpele de aur, Îi vom aduce laudă și recunoștință Celui care șade pe tron.³

Acolo, cei mântuiți îi vor saluta pe cei care i-au condus la Mântuitorul înălțat. Ei se unesc ca să-L laude pe

Cel care a murit, pentru ca ființele omenești să poată avea o viață lungă cât viața lui Dumnezeu.⁴

„Am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era” (Apoc. 21,1). Focul care îi mistuie pe cei răi curăță pământul. Orice urmă a blestemului este îndepărtată. Nu va exista un iad veșnic care să păstreze înaintea celor răscumparați consecințele îngrozitoare ale păcatului. Singura noastră amintire va fi aceasta:

Răscumparătorul nostru va purta pentru totdeauna urmele crucificării Sale. Pe capul Său rănit, pe coasta Sa, pe mâini și pe picioare rămân singurele urme ale lucrării nemiloase săvârșite de păcat.

Privindu-L pe Hristos în slava Sa, profetul zice: „Din mâna Lui pornesc raze și acolo este ascunsă tăria Lui.” (Hab. 3,4). Din mâna Sa străpunsă a curs râul roșu care l-a împăcat pe om cu Dumnezeu – în aceasta constă slava Mântuitorului, acolo „este ascunsă tăria Lui”. (...)

Iar semnele umilinței Sale constituie cea mai înaltă onoare a Sa; de-a lungul veacurilor veșnice, rănile de pe Calvar vor spune slava Sa și vor vorbi despre puterea Sa. „Iar la tine, turn al turmei, deal al fiicei

Sionului, la tine va veni și la tine va ajunge vechea stăpânire, împărăția fiicei Ierusalimului” (Mica 4,8). A sosit timpul pe care bărbații sfinți l-au așteptat cu nerăbdare de când sabia de foc i-a interzis accesul în Eden primei perechi de oameni, timpul pentru „răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu” (Efes. 1,14). Pământul, care la început a fost dat omului ca împărăție a lui și pe care omul l-a dat în stăpânirea lui Satana, pământul care a fost atât de mult timp stăpânit de vrăjmașul cel puternic, a fost recuperat prin marele Plan al Mântuirii. Tot ceea ce a fost pierdut din cauza păcatului a fost restaurat...

Răsplata celor neprihăniți

Durerea nu va putea exista în atmosfera cerului. Nu vor mai fi nici lacrimi, nici cortegii funerare, nici semne de doliu. „Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (Apoc. 21,4). „Niciun locuitor nu zice: 'Sunt bolnav!'...” (Is. 33,24).

Îată Noul Ierusalim, metropola Noului Pământ glorificat... În Cetatea lui Dumnezeu „nu va mai fi noapte”. Nimeni nu va mai avea nevoie și nici nu-și va mai dori să se odihnească. Nimeni nu va obosi când va împlini voința lui Dumnezeu și când va aduce laudă Numelui Său. Vom simți mereu proșpețimea dimineții și vom fi totdeauna departe de încheierea ei. „Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina” (Apoc. 22,5). (...) Slava lui Dumnezeu și a Mielului umple Cetatea Sfântă cu o lumină nepieritoare...

Poporul lui Dumnezeu are privilegiul de a avea o comuniune directă cu Tatăl și cu Fiul. „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos” (1 Cor. 13,12). Privim chipul lui Dumnezeu reflectat, ca într-o oglindă, în lucrurile din natură și în relația Lui cu oamenii, însă atunci Îl vom vedea față în față, fără niciun vâl care să ne despartă. Vom sta în prezența Sa și vom privi slava feței Sale.

Acolo, cei răscumpărați vor cunoaște pe deplin așa cum și ei au fost cunoscuți pe deplin. Dragostea și compasiunea, pe care Dumnezeu Însuși le-a plantat în sufletul omului, vor fi manifestate acolo cu adevărat și cu plăcere. Comuniunea curată cu ființele cerești, relațiile armonioase cu îngerii binecuvântați și cu cei credincioși din toate veacurile, care și-au spălat hainele și care și le-au albit în sângele Mielului, legăturile sfinte care unesc orice „familie în ceruri și pe pământ” (Efes. 3,15) – toate acestea fac fericirea celor răscumpărați.

Oportunități nelimitate

Fiecare aptitudine va fi dezvoltată, fiecare abilitate va crește. Acumularea de cunoștințe nu va împovăra mintea și nu va epuiza puterile. Acolo, planurile cele mai mărețe pot fi duse mai departe, aspirațiile cele mai înalte pot fi atinse, dorințele cele mai mari pot fi realizate, și totuși vor mai apărea încă noi înălțimi de atins, noi minuni de admirat, noi adevăruri de priceput, noi obiective care vor solicita puterea minții, a sufletului și a trupului.

*De la cel mai mic
atom și până la
cea mai mare
lume locuită, toate
lucrurile, însuflețite
și neînsuflețite...,
declară că Dumnezeu
este dragoste.*

Toate comorile universului vor sta la dispoziția celor răscumpărați ai lui Dumnezeu, pentru a fi studiate. Neatinși de moarte, ei zboară neobosiți spre lumile îndepărtate... Cu o plăcere negrăită, fiii pământului au parte de bucuria și de înțelepciunea ființelor necăzute. Li se oferă comorile cunoașterii și înțelegerii câștigate de-a lungul veacurilor prin contemplarea lucrurilor create de Dumnezeu. Cu o vedere cuprinzătoare, ei privesc slava creației – sorii, stelele și galaxiile, toate în ordinea stabilită, înconjurând tronul lui Dumnezeu. Pe toate lucrurile, de la cel mai mic până la cel mai mare stă scris Numele Creatorului și în toate se descoperă bogățiile puterii Sale.

Anii veșniciei, în trecerea lor, vor aduce descoperiri mai bogate și mai mărețe ale lui Dumnezeu și ale lui Hristos. Așa cum cunoașterea este

progresivă, tot la fel și dragostea, venerația și fericirea vor crește. Cu cât vor afla mai mult despre Dumnezeu, cu atât mai mult vor admira caracterul Său. Pe măsură ce Isus le descoperă bogățiile mântuirii și realizările Sale uimitoare în marea luptă cu Satana, inima celor răscumpărați tresaltă de o consacrare mai fierbinte și ei cântă din harpele de aur cu mai multă bucurie. Și de zece mii de ori zece mii și mii de mii de voci se unesc într-un cor puternic ca să-L laude.

„Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri le-am auzit zicând: 'A' Celui ce șade pe scaunul de domnie și a' Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apoc. 5,13).

Marea luptă s-a încheiat. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. Un singur puls – al armoniei și al fericirii – bate în tot necuprinsul creațiunii. De la Cel care a creat toate lucrurile vin viața, lumina și bucuria și ajung în toate colțurile spațiului necuprins. De la cel mai mic atom și până la cea mai mare lume locuită, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și în bucuria lor desăvârșită, declară că Dumnezeu este dragoste.⁵

¹Review and Herald, 22 noiembrie 1906.

²Review and Herald, 3 ianuarie 1907.

³Review and Herald, 3 septembrie 1903.

⁴Review and Herald, 17 decembrie 1908.

⁵Tragedia veacurilor, p. 674-678, în original.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE

1. Ce anume aștepți cu nerăbdare de la revenirea lui Isus?
2. Ce anume va face ca Cerul să fie nou și atrăgător?
3. Această prelegere conține multe făgăduințe minunate. Care îți place cel mai mult? De ce?

Ellen White, despre care adventiștii de ziua a șaptea cred că a avut darul profeției, a fost printre cei care au fondat biserica

„De aceea și voi fiți gata...”

EMILIAN NICULESCU

Prelegerile acestei săptămâni de rugăciune ne-au introdus în atmosfera „camerei de sus” – acea atmosferă solemnă și sfântă a ultimelor ore petrecute de Domnul Isus în cercul restrâns al apostolilor, chiar în preajma răstignirii.

Am reauzit cu plăcere cuvintele speranței, rostite chiar de Mântuitorul, cu privire la Împărăția cerurilor. Prin făgăduințele și asigurările Sale, Învățătorul ceresc a durat un adevărat pod de aur al speranței, care, deși își sprijină un capăt în realitatea dură și nemiloasă a existenței terestre, se arcuiește biruitor și strălucitor peste întreaga vale a durerii și lacrimilor, peste secole și milenii, ca apoi să se ancoreze pe tărâmul sfânt al Canaanului ceresc. Cu aceeași certitudine cu care a vorbit despre suferință și moarte, de care Îl despărțeau doar câteva ore, ilustrând-o cu pâinea care se frânge și paharul care se varsă, Mielul lui Dumnezeu a vorbit și cu privire la certitudinea locurilor cerești, pe care El le va pregăti ca răsplătire pentru cei mântuiți. Dacă acele cuvinte referitoare la crucificare s-au împlinit cu exactitate, și cuvintele speranței cu privire la Împărăția slavei se vor împlini întocmai.

Dar cine sunt beneficiarii reali ai unor binecuvântări atât de mărețe, inestimabile sub toate aspectele? Cuvântarea immortalizată în Evanghelia lui Ioan, capitoul 14, a fost adresată ucenicilor. Desigur, răsplătirea promisă de Isus nu se limitează la ei. Cu câteva ore mai târziu, pe parcursul interogatoriului din Sinedriu, Isus îi surprinde cu declarația categorică: „Ba mai mult, vă spun că, de acum încolo, veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului.” (Mat. 26,64). Unii dintre ei vor împlini profeția din Apocalipsa 1,7: „Iată că El vine pe nori! Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui!”

Teoretic, toți pot fi mântuiți, pentru că, așa cum declară Evanghelia că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...”, El Își oferă iubirea în mod nediscriminatoriu tuturor. Dar aceeași Biblie ne avertizează: „Căci mulți chemați, dar puțini sunt aleși.” (Mat. 22,14). Tocmai acest raport cantitativ dintre „mulți” și „puțini”, raportul dintre oferta divină și acceptarea omului, dintre mântuirea oferită și mântuirea însușită, provoacă nu numai nedumerire până la consternare, ci este motivul durerii, mai ales al lui Dumnezeu.

Mereu gata

Nu în mod întâmplător, spre finalul activității Sale pământești, Domnul Isus abordează tot mai frecvent și mai pregnant subiectul pregătirii. Astfel parabolele Sale despre Împărăția cerurilor, chiar dacă ilustrează aspecte diferite, esențiale unei pregătiri temeinice, transmit, direct sau subînțeles, aceeași notă dominantă, același laitmotiv: „Fiți gata!” Cu această concluzie Își încheie celebra prezentare profetică despre distrugerea Ierusalimului și sfârșitul veacului. „De aceea și voi fiți gata, căci Fiului omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Mat. 24, 44). Dacă analizăm cu atenție tot ceea ce a avut loc în camera de sus, observăm că se înscrie perfect în această preocupare: pregătirea. Însă pregătirea nu este doar finalul unui proces, ci este calitatea morală, spirituală de a fi mereu GATA, nimic să nu te ia prin surprindere. Însuși Paștele comemora acea noapte, acel Paște inițial, în care israeliții de odinioară așteptau pregătiți, împachetați, îmbrăcați, încinși, semnalul plecării din Egipt, casa robiei. „A fi gata” este emblema sărbătorii Paștelui. Apoi ceremonialul spălării picioarelor, Sfânta Cină, cuvântările lui Isus, adresările către grup sau către individ se înscriu toate în aceeași grijă: pregătirea ucenicilor pentru evenimentele atât

de grele cu care aveau să se confrunte, cât și pentru Împărăția slavei. Pe apostolul Petru, care se opune ca Isus să-i spele picioarele, Domnul îl avertizează: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine.” (Ioan 13,8).

Îmi aduc aminte de felul în care unii profesori ne pregăteau pentru anumite examene de absolvire. Chiar de la începutul anului școlar ne atrăgeau atenția cu privire la seriozitatea examenelor, la consecințele reușitei sau ale nereușitei. Lecțiile mai importante erau predate cu mai multă minuțiozitate. Ne dădeau teste, lucrări de control, teze, își luau timp pentru meditații oferite gratuit. În preajma examenelor ne pregăteau sistematizări. Însă dacă se întâmpla ca acel profesor să fie în comisia de supraveghere, în timp ce se dădeau examenele scrise, el devenea mut. Nu răspundea nici la cele mai simple întrebări.

La cote mult mai înalte recunoaștem grija și interesul manifestat de Marele Educator Isus pentru ucenicii Săi aflați în fața unui examen atât de greu, în cadrul căruia chiar și Satana și-a revendicat dreptul de a-i cerne ca pe grâu. Maestrul lor avea să fie smuls din mijlocul lor. Păstorul urma să fie lovit și turma Sa urma să se risipească.

Merită ca, în problematica uriașă a pregătirii noastre pentru Împărăția lui Dumnezeu, să privim la un exemplu care se desprinde din raportul evangheliilor despre acea zi de joi, înainte de crucificare, și anume la proprietarul camerei de sus.

Proprietarul camerei de sus

Cine este persoana care a avut privilegiul de a-L găzdui pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, cu ocazia celui mai însemnat Paște care s-a sărbătorit vreodată, atunci când „umbra legii ceremoniale” avea să întâlnească realitatea? În casa acestui om urma să se celebreze prima Sfânta Cină, cu alte cuvinte aici s-a făcut trecerea de la Vechiul Testament la Noul Testament.

Știm foarte puține lucruri despre el, dar acele puține elemente sunt esențiale

și oarecum suficiente pentru a ne vorbi despre calitatea pregătirii sale.

El intră în obiectivul evangheliilor doar atunci când ucenicii Îl întreabă pe Domnul unde să pregătească Paștele. Era o zi de joi. Conform raportului biblic, în acel an Paștele, a 14-a zi a lunii Nisan, prima din calendarul religios al lui Israel, începea vineri, odată cu apusul Soarelui. La întrebarea ucenicilor, Isus nu răspunde indicând vreun nume, o adresă, ci le dă un indiciu: să urmeze persoana pe care o vor întâlni ducând un urciur

*„De aceea și voi
fiți gata,
căci Fiului omului
va veni în ceasul în
care nu vă gândiți.”
(Mat. 24,44)*

cu apă. În casa în care va intra, să se adreseze proprietarului astfel: „Vremea Mea este aproape. Voi face Paștele cu ucenicii Mei în casa ta.” (Mat. 26,18). „Unde este odaia pentru oaspeți în care să mănânc paștele cu ucenicii Mei?” (Marcu 14,12). „Și are să vă arate o odaie mare de sus, așternută gata: acolo să pregătiți Paștele” (Luca 22,12).

Mai întâi reținem că este un anonim, este un „cutare”: „Duceți-vă la cutare om și spuneți-i...” (Mat. 26,18). Aceasta, desigur, nu înseamnă că Isus nu ar fi știut numele său, doar că, în relatarea lucrurilor despre el, numele este prea puțin semnificativ față de alte caracteristici:

Cunoștea vremea. Adresarea ucenicilor conform poruncii Domnului „Vremea Mea este aproape” nu era ceva neînțeles care să necesite explicații îndelungate. O asemenea cunoaștere nu se poate dobândi decât prin studiul aprofundat al Bibliei și prin rugăciune. El făcea parte din categoria celor asemenea magilor

care au venit la Betleem, asemenea lui Simeon, care a venit la Templu pentru a-L întâlni pe Pruncul Isus, din categoria credincioșilor care cunoșteau și se ghidau după orologiul exact al profetiilor biblice.

Era pregătit. Solicitarea Domnului nu l-a luat prin surprindere, deși, așa cum se pare, nu a fost anunțat în prealabil. Ucenicii au găsit odaia de sus așternută gata. Doar apa mai lipsea, dar a fost lăsată la urmă pentru a fi cât mai proaspătă. Să ne reamintim că era doar joi, o zi înainte de începerea propriu-zisă a Paștelui. Pregătirea nu a fost lăsată pentru ultima zi.

Observăm că omul acesta nu are nevoie să se scuze că nu i s-a spus din timp, că atunci s-ar fi pregătit altfel, ar fi făcut curățenie generală, ar fi scos din casă anumite lucruri pe care se rușinează să le vadă Isus. El era pregătit fără să știe că Domnul Isus va alege casa lui.

A oferit pentru totdeauna. Camera de sus a rămas un loc de întâlnire al ucenicilor. Aici s-au ferecat de frica iudeilor.

Aici, ucenicii L-au văzut pe Isus după înviere. Camera de sus a devenit locul de rugăciune și pregătire pentru revărsarea Duhului Sfânt. Camera de sus este prima biserică creștină, primul model al casei devenite biserică.

Proprietarul anonim al camerei de sus este un model exemplar a ceea ce înseamnă să fii gata.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE

1. Ce măsuri ai hotărât să iei pentru ca și tu să fii printre cei puțini care vor fi aleși?
2. La ce ești dispus să renunți pentru a-I oferi mai mult lui Dumnezeu?
3. Cum ai putea face din casa ta o cameră de sus pentru familia ta, rudele tale și prietenii tăi?

*Emilian Niculescu
este secretarul Uniunii
de Conferințe a
Bisericii Adventiste
din România*

PRELEGERI PENTRU COPII

Speranța în făgăduințele lui Isus

LINDA MEI-KOH

NOTĂ PENTRU PĂRINȚI ȘI INSTRUCTORI

În lumea de astăzi, cu incertitudinile ei, cu amenințările războiului și distrugerii, cu frica de terorism, copiii au o nevoie disperată de speranță. Mulți suferă de foame, singurătate și durere. Mulți caută pacea, dragostea și siguranța. Isus este singura lor sursă de pace și speranță.

Curvintele lui Isus din Ioan 14,1-3 le oferă copiilor noștri speranța minunată după un viitor mai bun. Părinții, instructorii și fiecare membru al bisericii trebuie să le împărtășească copiilor aceste făgăduințe. Trebuie să îi ajutăm pe copii să își pună speranța în Isus. Să trăim în așa fel încât să arătăm că avem această speranță.

Prelegerile acestea vor sublinia, prin intermediul povestirilor, ilustrațiilor, activităților și aplicațiilor, importanța încrederii

în făgăduințele pe care le-a făcut Dumnezeu. Pentru început, încercați următoarele idei:

1. Realizați câteva felicitări. Rugați-i pe copii să găsească în Biblie cel puțin zece făgăduințe și să le scrie pe niște felicitări realizate din hârtie de scris. Copiii mai mari copiază fiecare făgăduință pe o altă felicitare; cei care nu știu să citească desenează o imagine care să reprezinte o făgăduință. Încurajați-i să ofere felicitările unui vecin sau unui coleg de școală și să le vorbească despre făgăduința respectivă și despre speranța lor. Psalmii 23, 37, 91, 121, Isaia 43 și Ioan 14 conțin făgăduințe pe care copiii le pot găsi cu ușurință.

2. Realizați o carte care să conțină rugăciuni de mulțumire și rugați-i pe copii să scrie prima rugăciune de mulțumire pentru făgăduințele pe care le găsec în Biblie.

SABATUL 1

PRINS ÎN FURTUNĂ

Textul de memorat:

„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău.” (Isaia 41,10)

Introducere

Întrebați-i pe copii dacă au fost vreodată la pescuit sau dacă au văzut vreodată un pescar. Lăsați-i să vă spună ce știu despre pescuit și despre bărcile de pescuit. Lăsați-i să vă povestească pe scurt experiențele lor legate de pescuit. Apoi întrebați-i care sunt pericolele pescuitului.

Când Alice a plecat cu tatăl ei să pescuiască în ocean, s-a întâmplat ceva foarte rău. Haideți să vedem cum a putut ea să rămână calmă.

Povestirea

– O, undița mea se mișcă! Am prins un pește, tati! strigă Alice foarte bucuroasă.

– Ține undița bine și nu lăsa peștele să-ți scape, îi zise tata în timp ce se apropia de ea ca să o ajute. O! Ce pește! Este un cod! exclamă tata în timp ce desfăcea gura peștelui ca să îndepărteze cârligul.

– O să prindem mult pește astăzi! zise Alice bucuroasă. Putem să mergem în largul oceanului ca să prindem și câțiva somoni roșii, tati?

– Ei, a început să te pasioneze pescuitul, așa-i? glumi tata, aruncând peștele în cutia frigorifică.

Într-adevăr, fusese o zi nemaipomenită pentru pescuit. Tata

și fiica porniseră la drum duminică dis-de-diminează în speranța că vor prinde foarte mulți pești până la sfârșitul zilei. Acum, mica barcă de pescuit se îndepărta spre larg, în căutarea somonilor doriți de Alice.

În timp ce puneau deoparte cutiile cu mâncarea de prânz, tata a observat pe cer niște nori întunecoși.

– Să sperăm că nu va fi furtună, oftă tata. Cred că ar trebui să ne întoarcem acasă. Vom prinde somoni altă dată.

Alice se aștepta ca motorul bărcii să pornească ușor, însă începu să „sforăie”, iar tata strigă:

– Vai, nu! Am rămas fără benzină! Am uitat să iau și cele două canistre de benzină pe care le-am cumpărat!

– Ce ne facem acum? Vom putea să ajungem acasă?

Alice se străduia să rămână calmă.

– Am să chem paza de coastă să ne ajute, zise tata mai sigur pe sine în timp ce încerca să ia legătura cu ei prin radio.

– SOS! SOS! Aici Sting Ray!

Repetă apelul de trei ori, însă nimeni nu răspundea.

În clipa următoare, norii negri ajunseră deja deasupra bărcii, iar valurile deveneau tot mai mari. Pe Alice o cuprindea teama. Vântul bătea din ce în ce mai tare. Inima îi bătea repede când se gândea la mama, la Rover, câinele ei, și la sora ei, Lillian.

– Mi-e frică, tati, suspină ea,

ghemuindu-se la pieptul lui. O să murim?
– Nu-ți fie frică, fata mea. Domnul Isus va avea grijă de noi, o asigură tata. Să ne rugăm chiar acum.

Apoi s-au plecat pe genunchi chiar sub pânza cu care acoperiseră barca pentru a-I cere ajutorul lui Dumnezeu.

După rugăciune, Alice s-a simțit mai bine. Era convinsă că Dumnezeu era prezent acolo, fiindcă simțise cum inima i s-a liniștit dintr-odată. Parcă trecuseră ore în șir de când începuse să bată vântul, ducând barca înainte și înapoi pe oceanul agitat. Apoi au auzit sunetul puternic al unui corn de ceață în fața bărcii lor. Tata dădu la o parte pânza și sări strigând și fluturând un prosop roșu:

– Ajutor! Ajutor!

Vasul care transporta marfă a răspuns apelului lui și a remorcat barca lor ca să o ducă până la țarm. Tata a promis atunci că niciodată nu va mai neglija să ia suficient combustibil pentru drum.

lecția

Vă amintiți experiența ucenicilor care, într-o noapte, se aflau în barcă

împreună cu Isus? Ei încercau să treacă pe malul celălalt al lacului, când s-a stărnit o furtună. Povestirea aceasta se află în Luca 8. Isus dormea și barca era pe punctul de a se scufunda. Speriați, ucenicii L-au trezit. Nu puteau să priceapă cum putea El să doarmă în timpul unei furtuni atât de teribile.

Isus S-a ridicat în picioare în barca ce se legăna încoace și încolo, Și-a ridicat brațele și i-a poruncit vântului să se oprească. Apoi S-a întors spre ucenici și i-a întrebat: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?” (Marcu 4,40). Adevărul este că ucenicii uitaseră că Învățătorul era cu ei în barcă și nu mai puteau să se gândească la altceva decât la furtună și la ei. Însă nu este bine să ne gândim numai la noi și la furtună. Nu trebuie să uităm că Domnul Isus este cu noi întotdeauna.

Domnul Isus a fost alături de ucenici în timpul multor furtuni. El le dădea pace, le liniștea frica. Și, după ce S-a înălțat la cer, nu i-a lăsat singuri. El le-a făgăduit: „Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac, și anume Duhul adevărului.” (Ioan 14,16.17).

Când Isus locuiește în inima noastră prin Duhul Său, nu trebuie să ne mai temem. Biblia ne spune: „Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi.” (1 Petru 5,7). Așa au făcut Alice și tatăl ei când au ieșit la pescuit și au fost prinși de furtună.

Aplicație

Gândiți-vă o clipă: aveți vreun lucru de care vă temeți foarte mult? Vă este teamă de întuneric sau de apă? De câinii mari sau de copiii care vă bat la școală? Vă este teamă să rămâneți singuri sau să nu vă rătăciți? Vă este teamă să le vorbiți altora despre Isus? Puteți să învingeți aceste temeri dacă vorbiți despre ele cu Dumnezeu. Cineva a zis odată un lucru foarte înțelept: „Nu Îi spune lui Dumnezeu cât de mare îți este frica, ci spune-i fricii ce mare este Dumnezeul tău.”

Discuție

Este normal să îți fie frică, însă Dumnezeu nu vrea să rămânem în

această stare. Citiți 1 Petru 5,7; Luca 8,24.25; Ioan 14, 1.16. Învățați pe de rost textul din Isaia 41,10.

Ce sfat i-ați da unui prieten căruia îi este frică? Ce text din Biblie l-ar putea ajuta să-și învingă teama?

Activitate

Învățați un cântecel despre cât de puternic este Dumnezeu și cântați-l pentru prietenii voștri cărora le este frică.

DUMINICĂ

UN PRIETEN DE NĂDEJDE

Textul de memorat:

„Ori de câte ori mă tem, eu mă incred în Tine... Mă incred în Dumnezeu.” (Ps. 56,3.4)

Introducere

Rugați-i pe copii să se așeze în grupe de câte doi. Copilul cel mai scund din fiecare grupă va fi ghidul și îl va lega pe partenerul lui la ochi cu un fular sau cu o eșarfă. Când se dă startul, ghidul îl conduce pe partenerul lui într-o plimbare prin sală, având grijă să nu se lovească de nimic. După prima tură, rearanjați mobila în încăpere, pentru ca traseul să fie mai greu de data aceasta. După un minut, copiii să schimbe rolurile. După încă un minut, rugați-i să se oprească și să revină la locurile lor. Întrebați-i: „Cum v-ați simțit când ați fost legați la ochi? Ați avut încredere în ghidul vostru? A fost ușor? V-ar fi fost mai ușor dacă ghidul ar fi fost cel mai bun prieten al vostru?”

Povestirea

Dintr-odată s-au auzit niște bubuituri puternice. Toți alergau care încotro să se adăpostească de exploziile care distrugau casele din orașul Singapore. Era în anul 1942.

Începuse războiul, și Jin Ping nu înțelegea care era rostul lui. Până atunci avusese o viață fericită și liniștită, însă acum totul se schimbase. Toți erau cuprinși de frică; nu mai puteau avea încredere în nimeni, în afară de rudele tale.

Într-o noapte, tatăl îl trezi pe Jin Ping dintr-un somn adânc.

– Trezește-te, băiete! Trezește-te! Trebuie să ajungem la barcă! îi șopti el grăbit.

– Ce? Unde? bolborosi Jin Ping.

– Nu mai pune întrebări. Fă ce-ți spun, îi porunci tatăl.

La scurt timp, tata, mama, Jin Ping și surioara lui mergeau repede pe niște alei întunecoase, oprindu-se și ascunzându-se de fiecare dată când zăreau vreun om care se apropia.

– Trebuie să ne întâlnim cu unchiul Poh pe strada Templului. El ne va duce la barcă, le explică tata în șoaptă.

– Putem avea încredere în el? întrebă mama neîncrezătoare.

– Da, este un vechi prieten al familiei noastre și putem avea încredere deplină în unchiul Poh, o asigură tata.

– Înainte să plecăm, hai să ne rugăm ca Dumnezeu să ne ocrotească! sugeră mama.

După ce s-au rugat, au plecat.

După câteva minute de mers pe jos, au ajuns pe strada Templului, unde au găsit un adăpost în care să se ascundă. Tata se uită în stânga și în dreapta, apoi se uită din nou la ceas și la scurt timp zări trei oameni care se apropiau de ascunzătoarea lor. Tata se pregătea să se ridice și să vorbească cu ei, când și-a dat seama că erau de fapt trei soldați inamici. Nu erau trimiși de unchiul Poh! Ce bine că nu i-au descoperit!

Familia a rămas în tăcere în acel adăpost timp de aproape două ore. Apoi, tata a observat un alt om care se apropia de ei. De data aceasta a auzit pe cineva care spunea:

– Kok Hua, ești acolo?

A, da, era unchiul Poh! Îl striga pe tata. Venise să îi salveze. Puteau avea încredere în el!

Unchiul Poh a cerut familiei să îl urmeze pe niște alei întunecate, după care au ajuns pe malul râului. Acolo îi aștepta o barcă mică. S-au urcat repede în ea, în timp ce tata îl îmbrățișa pe unchiul Poh încă o dată. După aceea, barca începu să vâslească și conduse barca înspre mare. După un timp, care li s-a părut cât niște zile și nopți fără sfârșit, familia a ajuns în final pe mica insulă Pulau Pinang din Indonezia. Fusesse într-adevăr o aventură!

Lecția

Ucenicii lui Isus erau foarte speriați și neîncredători în noaptea în care Isus a fost arestat în Grădina Ghetsemani. Ei au fugit cât au putut de repede, ca să nu fie prinși și ei. Nu doreau să Îl însoțească pe Isus în temniță. Nu mai puteau avea încredere în nimeni. Bietul Petru! Era atât de speriat că îl va recunoaște cineva ca ucenic al lui Isus încât a spus de trei ori că nu Îl cunoaște. De fiecare dată, a spus: „Nu cunosc pe omul acesta!” (Matei 26,72). Însă Petru și-a amintit apoi că Isus le spusese că va învia din morți. Acest lucru i-a redat speranța. El avea încredere în ceea ce spunea Domnul lui și, din această cauză, s-a dus pe un munte din Galileea împreună cu ceilalți zece ucenici, căci acolo le promisese Isus că îi va întâlni. Acolo, Isus le-a poruncit să spună tuturor oamenilor despre dragostea lui Dumnezeu (Mat. 28,16-20).

Aplicație

Ajutați-i pe copii să realizeze feliicitări pe care să scrie textul de memorat. Încurajați-i să ofere feliicitările altor copii care se află la spital ori în orfelinate sau unor vecini care nu Îl cunosc pe Isus.

Discuție

1. Ce înseamnă să ai încredere în cineva?
2. Dacă citești Biblia și te rogi în fiecare zi, vei avea o bună relație de prietenie cu Isus. Ce legătură are prietenia cu încrederea? [Răspuns: *Este mai ușor să ai încredere într-un prieten decât într-un necunoscut.*]
3. Ați trecut până acum printr-o situație dificilă în care a trebuit să

vă puneți încrederea în Dumnezeu? Povestii-le și celorlalți copii experiența voastră.

4. Dacă cineva v-ar spune: „Nu sunt sigur că Isus va veni din nou”, ce text biblic puteți să îi spuneți ca să îl ajutați să aibă încredere în Isus? Citiți Ioan 14,1-3.

LUNI

O FAMILIE „COLORATĂ”

Textul de memorat:

„Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul, Cel Atotputernic.” (2 Cor. 6,18)

Introducere

Puneți pe perete șase-opt imagini cu familii din diferite culturi. Dați-le timp copiilor să le privească. Întrebați: *Ce asemănări există între aceste familii? Care sunt deosebirile? Ce se întâmplă dacă membrii unei familii sunt diferiți? Mai este aceea o familie?*

Povestirea

- Ghici cine va veni la noi azi!
- ?!?
- Vom primi o surioară! zise tata bucuros.
- Chiar așa, tati? Și o să pot să o țin în brațe? întrebă Carlos nerăbdător.
- Da, sigur că da. Vei veni cu noi la Căminul de Copii ca să o luăm pe Chwee Li, îi zise lui Carlos tata.

Orele de așteptare păreau nesfârșite pentru Carlos și pentru cei cinci frați ai lui. Însă venise în sfârșit timpul. Toți cei șase copii se urcară în vechiul microbuz cu mare entuziasm: vor mai avea încă o surioară cu care să se joace!

Când au ajuns la cămin, mama le arătă puil de om pe care îl ținea în brațe. Toți erau impresionați!

– Ce ochi mici are! Cum poate să vadă dacă are ochii așa de mici și de lunguieți? întrebă

Carlos nedumerit.

- Eu am ochii mari și rotunzi, remarcă Akeela, care avea șase ani.
- Tu ești din Africa, dar Chwee Li este din China, le explică mama. Copiii din China au ochii alungiți. Dumnezeu i-a creat așa și sunt frumoși.

– De ce nu are pielea neagră și strălucitoare cum o am eu? întrebă Shackie, în timp ce arătă spre mânuța bebelușului.

– Mami, la școală copiii râd de noi și ne spun că suntem „familia colorată”. Suntem ciudați? întrebă Junie curioasă.

– A, nu! exclamă mama, în timp ce privirea i se luminează. Fiecare dintre voi este deosebit pentru noi. Voi sunteți un dar de la Dumnezeu pentru tati și pentru mine!

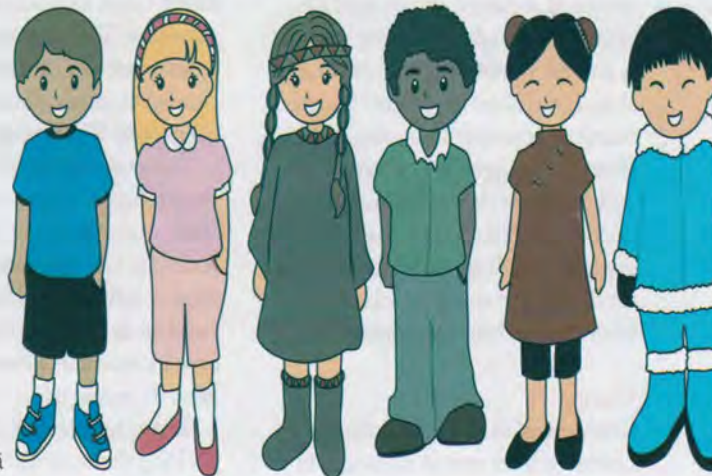
– Noi nu am putut avea copii, adăugă tata în timp ce o luă pe Akeela în brațe și am căutat un copil special care să facă parte din familia noastră.

– Prima dată l-am găsit pe Carlos și apoi pe Junie, Akeela, Shackie, Ohnma și Rachel. Pur și simplu nu puteam să îi refuzăm. Sunteți din Africa, din Filipine sau Myanmar, iar Dumnezeu v-a ales să fiți copiii noștri și vă iubim foarte mult.

Mama zâmbi și îi îmbrățișă pe toți.

– Familia noastră este diferită, nu-i așa? Roșu și galben, negru și alb, zise Carlos încântat. Nu mă deranjează acest lucru.

– Cred că e bine să faci parte dintr-o familie colorată. Noi suntem deosebiți! zise Shackie cu un zâmbet.

Lecția

Nu-i așa că și noi facem parte dintr-o familie deosebită? Da, din familia lui Dumnezeu! La început, Dumnezeu a creat întreg universul (Gen. 1). Priviți cerul noaptea și observați toate stelele și galaxiile pe care El le-a creat. Gândiți-vă la familia lui Dumnezeu, care este răspândită în tot universul, și la faptul că noi facem parte dintr-o mare familie diversă.

Apostolul Pavel spune: „Pentru ca să căpătăm înfierea... Așa că nu mai ești rob, ci fiu și, dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu.” (Gal. 4,5.7). Când Îl alegem pe Isus, primim ca moștenire tot ce a pus Dumnezeu deoparte pentru noi.

Apostolul Ioan scria: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl? Să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem.” (1 Ioan 3,1). Iar Isus ne făgăduiește: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri.” (Ioan 14,2) – câte unul pentru fiecare copil al Lui. Fiecare om este foarte important pentru El, ca și cum el ar fi singurul om de pe pământ.

Aplicație

Alcătuți o listă cu lucrurile interesante pe care vreți să le faceți când veți locui în casa pe care v-o pregătește Dumnezeu în cer. Ce anume v-ar plăcea să explorați? Unde v-ar plăcea să faceți o excursie? Cu cine ați vrea să petreceți cea mai mare parte a timpului? Ce le-ați spune prietenilor voștri să facă pentru a putea locui și ei în casa lui Dumnezeu?

Discuție

1. Dumnezeu ne adoptă în familia Lui atunci când Îl primim în viața noastră. Cum își manifestă copiii adoptați recunoștința față de părinții lor adoptivi?

2. Cum poți să încurajezi un copil care trăiește într-o familie nefericită sau care se simte singur, nedorit sau neimportant?

Activitate

Învățați un cântecel despre familia lui Dumnezeu. Ilustrați cântecelul aducând imagini cu oameni diferiți care fac parte din familia lui

Dumnezeu și rugați-o pe învățătoarea voastră să vă dea voie să cântați cântecelul și colegilor de clasă.

MARTI

UN CĂPITAN DEMN DE ÎNCREDERE

Textul de memorat

„Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința.” (Evrei 10,23)

Introducere

Câți dintre voi ați sărit cu parașuta? Ce este parașutismul? Dacă aș dori să fac parașutism, ce instructor mi-ați recomanda? E important ca instructorul meu să fie demn de încredere?

Povestirea

Cerul albastru anunța o zi excelentă pentru parașutism. Jason așteptase cu nerăbdare această zi. Astăzi avea să sară cu parașuta împreună cu prietenii lui, Bryant și Kumar. Visase la această clipă de la vârsta de șapte ani!

Vă puteți imagina cum este să cazi de la o înălțime de peste 3000 de metri? Jason trebuia să admită că această idee îl cam înspăimânta. Însă nimic nu-i putea împiedica pe cei trei prieteni să renunțe la această experiență palpitantă. Așadar, la timpul stabilit, au ajuns la Centrul de Parașutism McDowell, unde s-au întâlnit cu instructorii lor, căpitanul Lee, John Drury și Mary Thomas.

– Băieți, astăzi, pentru prima săritură cu parașuta, veți sări de la 4000 de metri, zise căpitanul Lee.

– O, de la ce înălțime! exclamă Jason neliniștit.

– Dar, domnule căpitan, nu avem niciun fel de experiență. Este prima noastră săritură, zise Kumar.

– Nu vă temeți! Eu voi merge cu voi, îi zise căpitanul lui Jason, cu o sclipire în ochi. Puteți conta pe mine!

– Hei, băieți, cei care sar pentru prima dată au voie să sară doar în tandem, zise Mary Thomas.

Săritura cu parașuta în tandem înseamnă că fiecare dintre ei avea să fie legat de unul dintre instructori cu

o curea puternică. Instructorul avea să îi ajute să manevreze parașuta și echipamentul. După 30 de minute de instructaj, Jason, Bryant și Kumar s-au echipat și au urcat la bordul unui avion care avea să-i ducă sus de tot, împreună cu alte zece persoane. Priveliștea îi tăia respirația. Jason îi urmări pe parașutiștii experimentați cum se pregăteau să sară. Mult prea devreme, Jason simți cum cineva îl trase de braț.

– Vino, este rândul tău, strigă căpitanul Lee, ajutându-l pe Jason să se ridice.

– Bine, sunt gata, dar să mă țineți strâns, strigă Jason agitat.

– Pe locuri, unu, doi, sărim, strigă imediat căpitanul Lee și sări din avion împreună cu Jason.

– Simt că ameteșc, gemu Jason. Cad prea repede!

– Sunt chiar aici, deasupra ta, Jason. Poți să te bazezi pe mine! răspunse căpitanul. Relaxează-te și privește în jur. Privește ce frumos e cerul!

Căpitanul se apropie mai mult de Jason, îl prinse de mâini și i le întinse ușor ca să simtă vântul și emoția căderii. De fiecare dată când Jason striga după ajutor, căpitanul era pregătit să îl ajute. Într-adevăr, căpitanul s-a dovedit a fi un instructor demn de încredere.

Treptat, Jason s-a relaxat și a început să simtă bucuria săriturii. După câteva clipe, care i s-au părut o veșnicie, parașuta s-a deschis și au aterizat împreună pe pământ. Oamenii care îi așteptau i-au aplaudat.

– Mulțumesc, domnule căpitan. Sunteți un om nemaipomenit – un instructor demn de toată încrederea! exclamă Jason. Aș sări cu parașuta de mii de ori împreună cu dumneavoastră.

Lecția

Noi nu vom sări cu parașuta acum, dar avem un Prieten demn de încredere care ne făgăduiește că vom traversa spațiul în drumul spre cer. Isus este cu totul demn de încredere și ne iubește atât de mult încât a murit de bunăvoie ca să poată să ne ia cu El în cer. Dumnezeu le-a arătat profetilor, cu mii de ani înainte, că avea să-L trimită pe Fiul Său ca să îi salveze din

păcat pe bărbați și pe femei, pe băieți și pe fetițe. „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său” (Gal. 4,4). Dumnezeu S-a ținut de cuvânt. Putem să avem încredere în El. Nu e de mirare că Împăratul David a exclamat: „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri!” (Ps. 119,89).

Făgăduințele lui Dumnezeu sunt întotdeauna demne de încredere. El măntuiește potrivit cu făgăduințele pe care le-a făcut. Înainte de a Se înălța la cer, Domnul Isus le-a spus ucenicilor să nu fie descurajați, deoarece „când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine” (Ioan 15,26).

Exact așa cum făgăduise Domnul Isus, la Ziua Cincizecimii, când ucenicii s-au adunat laolaltă, deodată „toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească” (Fapte 2,4).

Da, Isus ne promite: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce.” (Ioan 14,2.3). El va reveni și dorim să fim pregătiți să-L întâmpinăm.

Aplicație

Întrebați-i pe copii dacă făgăduințele de mai jos s-au împlinit pentru ei și încurajați-i să își povestească experiențele. [Fiți pregătiți să vă povestiți propriile experiențe la începutul activității.]

1. 1 Ioan 1,7 – Dacă „umblăm în lumina” care vine de la Isus, vom avea „părtașie unii cu alții”.

2. 1 Ioan 1,9 – „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.”

3. Psalmi 23,1.6 – „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.” sau „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele.” Puteți să aveți încredere în toate făgăduințele Bibliei, „căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința” (Evrei 10,23). Repetați textul de memorat împreună.

Discuție

Dumnezeu vrea să le spunem și altora că El este un prieten demn de încredere. Formați grupe de câte doi și fiecare să-i povestească celuilalt ce prieten demn de încredere este Isus pentru el.

Activitate

Descoperiți câteva personaje biblice demne de încredere, utilizând indiciile de mai jos:

1. Moise a avut încredere că iscoadele vor aduce vești bune. Care dintre cele douăsprezece s-au dovedit a fi demne de încredere?

2. Evreii au avut încredere că această împărăteasă curajoasă îi va cere împăratului să îi scape de dușmanii lor. Cum o chema?

3. Acest tânăr demn de încredere a ieșit din închisoare și a ajuns guvernatorul Egiptului.

4. Această fetiță demnă de încredere a avut grijă de fratele ei mai mic, care dormea într-un coș de nuiele.

5. Acest tânăr a fost prieten cu apostolul Pavel. (Sunt posibile mai multe răspunsuri.)

Dacă timpul vă permite, rugați-i pe copii să inventeze câteva „ghicitori” asemănătoare cu cele de mai sus.

MIERCURI

O CASĂ NOU-NOUȚĂ

Textul de memorat:

„Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine.” (Ioan 14,2.3)

Introducere

Împărțiți copiii în grupe de patru. Dați fiecărei grupe o coală de hârtie și un pix, cereți-le să-și imagineze că trebuie să se mute într-o casă nouă și să alcătuiască o listă cu lucrurile pe care vor să le aibă în ea.

Povestire

În țară, urma să aibă loc o mare schimbare. Toți vorbeau de armata care tocmai preluase puterea.

Familia Acosta s-a hotărât să plece de acolo înainte de a fi prea târziu.

Plănuiseră ca tata să treacă primul granița, să caute un loc de muncă și un loc în care să stea cu toții și apoi să îi cheme și pe ei.

– Pa, tati, au spus Pedro și Juan plângând, în timp ce tata îi îmbrățișa pentru ultima dată, înainte de a se urca în autobuz. Să te întorci repede să ne ieși!

– Da, băieții mei. Să aveți grijă de mami! răspunse tata cu tristețe.

Zilele s-au transformat în luni, iar Pedro și Juan așteptau cu nerăbdare o scrisoare sau un mesaj de la tatăl lor. Oare își găsisse un loc de muncă? Oare găsisse o casă pentru ei?

După un timp, care lor li s-a părut a fi câțiva ani de zile, a venit în sfârșit cineva la ei și le-a adus o scrisoare de la tata. Mama le-a citit scrisoarea cuvânt cu cuvânt.

– Ce veste bună! Tati a găsit o casă în care vom putea locui. Acum o repară și o face frumoasă pentru noi, le explică mama cu bucurie.

– O, grozav! Când ne vom muta în casa cea nouă? întrebă Juan entuziasmat.

– Putem să începem să ne facem bagajele? întrebă Pedro curios.

– E o idee bună. Dar puneți în bagaj doar lucrurile necesare. Nu putem lua cu noi prea multe, le reaminti mama.

A mai trecut o săptămână și nu au mai primit niciun semn de plecare. Pedro începea să-și piardă răbdarea.

– De ce durează atât de mult? A uitat tati de noi? plângea Juan.

– Juan, nu mai plânge. Tata

ne-a promis că ne va pregăti o casă frumoasă și se va ține de cuvânt, îi reaminti mama.

În sfârșit, după încă o săptămână, tata le-a trimis vorbă că puteau să vină. Ura! Băieții erau gata de plecare. După ce au călătorit câteva zile și după ce au mers pe jos pe niște străzi prăfuite, au reușit să treacă fără probleme granița. Tata îi aștepta!

– Tati, ne place foarte mult casa noastră cea nouă! exclamă Pedro cu veselie. Nu e de mirare că ți-a luat atât de mult timp să ne-o pregătești.

Lecția

Și Domnul Isus le-a spus ucenicilor că trebuie să plece să le pregătească o casă frumoasă. Acolo pot să locuiască toți cei care Îl iubesc și care vor să fie cu El. În acel loc minunat, veți putea sta lângă lei, care nu vă vor face niciun rău (Isaia 11,6). Nu-i așa că va fi nemaipomenit să poți mângâia un leu sau un leopard?

Dumnezeu are în planul Său un loc special pentru fiecare dintre voi. El ne spune: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecel mamei tale, te cunoșteam.” (Ier. 1,5).

Aplicație

Realizați câteva felicitări frumoase și desenați pe ele casa deosebită pe care ne-o pregătește Domnul Isus. Vorbiți despre această făgăduință cu trei persoane care nu Îl cunosc pe Isus.

Discuție

1. Ce credeți că face Domnul Isus acum în ceruri?
2. Ce fel de loc ne pregătește El? Citiți capitolele 21 și 22 din Apocalipsa ca să puteți răspunde la această întrebare.
3. Cum putem să ne pregătim ca să ne poată lua acolo? Rămâneți alături de Isus prin rugăciune și prin studiul Bibliei. Rugați-L să vă ajute să le vorbiți și altora despre El.

Activitate

Compuneți o poezie despre această „casă specială” și rugați-l pe instructorul de la Școala de Sabat să vă lase să le-o citiți și celorlalți copii din grupă.

JOI

CEREMONIA DE ÎNCORONARE

Textul de memorat:

„Apoi m-am uitat, și iată un nor alb, și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului, pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită.” (Apoc. 14,14)

Introducere

Arătați-le copiilor imagini cu împărați, împărătese, prinți și prințese din diferite țări. Întrebați-i: Prin ce sunt regii și reginele diferiți de ceilalți oameni? Regii și reginele pot purta coroana după un moment special, care se numește „ceremonia de încoronare”.

Povestire

– Trezește-te! Trezește-te, somnorosule! striga mama în timp ce încerca să-l scoată pe Ravi de sub pătură.

– Mmm, sunt obosit, oftă Ravi.

– Trezește-te mai repede, altfel pierzi emisiunea, îl îndemnă mama.

– Poate că ar fi mai bine să-l lăsăm să doarmă, sugeră sora lui mai mare, Premila. Cred că nu vrea să vadă cum o vor încorona pe regină.

– Bine! Vin imediat să o văd pe regină! sări Ravi din pat, alungându-și somnul.

Era în anul 1953 și era o zi mare pentru toți oamenii din Singapore – o regină tânără și frumoasă avea să fie încoronată. Ceremonia de încoronare avea să fie transmisă la televizor în toată lumea. Pe atunci, în Singapore tocmai apăruse televizorul alb-negru, dar nu toți oamenii puteau să aibă televizor. Însă familia Jeyakumar avea un televizor mic.

– Începe acum, vino repede, să nu pierzi primele imagini, Ravi, îl chema tata emoționat.

– O, uite ce calească! exclamă Ravi. Mi-ar plăcea să mă plimb și eu cu o astfel de calească!

– Uite! Vine regina cea tânără! adăugă Premila. Ce frumoasă e, nu-i așa?

– Dar uite ce rochie! O, îmi place foarte mult pelerina ei lungă! exclamă mama.

Li s-a părut că a trecut foarte mult până la punctul culminant al ceremoniei. Ravi deja se plictisea.

– Când o să-i pună coroana? De ce se fac atât de multe rugăciuni și de ce se țin atât de multe cuvântări? oftă Ravi.

– Ai răbdare, îl atenționează tata. Uite, arhiepiscopul pregătește coroana și acum o ridică.

Sosise momentul culminant când coroana cu sute de pietre prețioase avea să fie așezată pe capul reginei de către Maiestatea Sa, regina Elisabeta a II-a. O ceremonie extraordinară! Ravi și Premila nu o vor uita niciodată!

Lecția

Noi vom asista la încoronarea Împăratului împăraților, Domnul Isus Hristos, care va reveni cu slavă ca să ne ia la El pe toți cei care Îl iubim. El a venit pe pământ ca un prunc neajutorat și apoi a fost ca un om „care, în toate lucrurile, a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evr. 4,15). Pavel ne spune: „Hristos... Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.” (Evr. 9,28).

Prietenul nostru, Isus Hristos, va veni în slavă ca să ne ia cu El. El este Împăratul încoronat. Numele care stă scris pe haina Sa este acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apoc. 19,16).

El este cu mult mai mult decât un împărat! Ioan a văzut acest lucru într-o viziune și ne spune: „Oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat.” (Apoc. 19,14). Vă puteți imagina îngerii cei puternici care Îl vor însoți când va reveni pe planeta noastră mică? El vine ca să înfrângă oștile lui Satana care pun în pericol viața poporului Său. El este Împăratul încoronat!

Aplicație

Întrebați-i pe copii: „Puteți să descrieți scena revenirii lui Isus? Când va veni El va fi însoțit de o lumină puternică?” Desenați această scenă și arătați-i desenul unui prieten.

Discuție

Cum putem ști că făgăduința pe care a făcut-o Domnul Isus este sigură? Puteți găsi în Biblie câteva făgăduințe despre revenirea Sa?

Cum putem să fim pregătiți pentru a-L întâmpina pe Domnul Isus, Împăratul împăraților?

Cum v-ați simți dacă ați vedea scena revenirii Sale împreună cu toți îngerii? Nu uitați că El vine ca să-i ia pe ai Săi, El vine ca să vă ia pe voi. Cum vă simțiți știind acest lucru?

Activitate

Cereți-le copiilor să taie fâșii de hârtie colorată de 4x10 cm. Pe fiecare fâșie de hârtie să scrie câte o făgăduință despre revenirea lui Isus. Lipiți capetele fâșiilor și uniți-le ca să alcătuiți un lanț. Agățați-l de perete ca să nu uitați că Isus a făgăduit că va reveni ca Împărat al împăraților.

VINERI

O REUNIUNE SPLENDIDĂ

Textul de memorat:

„Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” (Fapte 1,11)

Introducere

Arătați-le copiilor câteva fotografii sau imagini filmate de la o nuntă sau

o întâlnire de familie. Întrebați-i: „De ce sunt reuniunile de familie atât de frumoase și de amuzante? Ce faceți atunci când are loc o reuniune de familie?”

Povestire

Era ziua de naștere a bunicului, care împlinea optzeci de ani. Toți s-au trezit devreme ca să se pregătească pentru marea sărbătoare. Mama și toate surorile ei se aflau deja în bucătărie. Unchii și mătușile erau pe drum. Veneau și Rene, Bruce, Cheryl și ceilalți verișori. Ce zi nemaipomenită!

Yolanda de-abia așteptase această reuniune specială de familie ca să le arate verișorilor noua ei căsuță din pom. Ce formidabil va fi să ia masa împreună cu ei acolo!

– Bună! Ce bine îmi pare să vă văd! spuse Yolanda fericită, în timp ce îi îmbrățișa pe Cheryl și pe Bruce, care tocmai sosiseră.

– O, uite-i și pe Rene și pe Kitty, adăugă ea. Ghiciți ce surpriză mi-a făcut tata! Mi-a construit o căsuță în pom. Haideți să o vedeți.

Tuturor celor șase verișori le-a plăcut atât de mult în căsuță încât nu mai voiau să coboare la masa adulților. Însă era ziua de naștere a bunicului și se cuvenea să fie la această sărbătoare împreună cu el. În plus, îi aștepta și un tort uriaș și delicios. Toți copiii au coborât ca să îl ajute pe bunicul să stingă lumânările. Sărbătoarea s-a încheiat la unsprezece noaptea. Yolande îi plăceau foarte mult reuniunile de familie. Împreună cu verișorii ei, făcea deja planuri pentru următoarea reuniune.

Leție

Știți că ne vom întâlni cu toții la o altă mare reuniune? În curând, Isus Hristos va veni să ne ia acasă, unde ne vom întâlni cu oameni de pe tot pământul. Biblia ne spune

că „Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tes. 4,16.17). Va fi o reuniune a întregului univers. Noi am fost despărțiți de Dumnezeu din cauza păcatului, însă moartea Domnului Isus pe cruce a făcut posibilă această reuniune.

Vă puteți imagina cum va veni El personal ca să ne ducă în casa Tatălui? Cu mult timp în urmă, Domnul l-a luat pe Enoh la cer (Gen. 5,24). De asemenea, l-a luat și pe Ilie într-un car de foc (2 Împ. 2,11). Acum, Domnul Isus ne va lua pe noi din această lume a păcatului, a necazurilor și a morții. El vine să ne ia cu El. El ne-a promis: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine.” (Ioan 14,2.3). Domnul Isus va împlini ce a promis! Așteptați și voi cu nerăbdare această minunată întâlnire?

Aplicație

Rugați-i pe părinți sau pe instructori să vă ducă în vizită la un spital pentru copii sau la un orfelinat. Luați cu voi baloane de diferite culori, de care legați câte o hârtie pe care scrieți un text biblic. Oferiți-le copiilor de acolo câte un balon și vorbiți-le despre marea reuniune la care pot participa cu ocazia revenirii Domnului Isus. Spuneți-le să

aibă încredere în Domnul Isus, care va reveni ca să ne ducă în casa Sa.

Discuție

1. Cum te-ai simți dacă cineva drag ar muri de cancer?

2. Să presupunem că cineva ți-ar zice: „Sunt sătul și obosit de lumea aceasta. Pe pământul acesta sunt numai necazuri.” Ce i-ai spune? Ce texte din Biblie i-ai citi ca să capete încredere într-un viitor mai bun?

Activitate

Compuneți un cântec sau o poezie despre marea reuniune din ceruri, cu Domnul Isus și cu Dumnezeu Tatăl. Împărtășiți cântecelul sau poezia cu colegii din grupa de la Școala de Sabat.

SABATUL 2

O VARĂ LA VILA LUI SCHMIDT

Textul de memorat:

„Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor.” (Apoc. 22,5)

Introducere

Arătați-le copiilor imagini cu diferite tipuri de case, de la colibe până la vile mari. Întrebați-i: *În ce fel de casă v-ar plăcea să locuiți? De ce?*

Povestire

Era ora 6:00 într-o duminică dimineața, iar Hans era deja în picioare. De când aștepta ziua aceasta! Urma să plece împreună cu familia lui în vizită la bunicul și bunica Schmidt, care locuiau în Germania. Aveau să stea la ei o lună întreagă.

Hans de-abia aștepta să îi vadă pe bunicul și pe bunica. Îi plăcea în mod special casa imensă în care stăteau ei – arăta ca un castel. Avea trei etaje și multe camere în care putea să se joace de-a v-ați ascunselea cu fratele și cu sora lui. Desigur, aveau să vină și verișorii lor. Imaginați-vă ce minunat avea să fie!

Însă partea cea mai plictisitoare era călătoria cu avionul. După călătoria

aceea foarte lungă, au sosit noaptea la vila Schmidt, iar Hans s-a dus imediat la culcare. A doua zi de dimineață, l-au trezit razele soarelui care pătrundeau prin fereastră. A sărit iute din pat, amintindu-și că se afla în vila bunicului. A coborât repede scările ca să-i îmbrățișeze pe bunici.

– Bună dimineață! spuse Hans fericit în timp ce îi îmbrățișa. Ce bine îmi pare să vă văd!

– Ne-a fost dor de voi. Dar acum vom fi împreună o lună întreagă, îi răspunse cu un zâmbet bunica.

Zilele treceau foarte repede pentru Hans – avea atât de multe lucruri interesante de făcut! Mergeau cu toții la lac, plecau în drumeții în spatele vilei bunicilor și făceau cumpărături împreună. Cel mai mult îi plăcea când bunicul îi arăta toate camerele din casa lui. I-a arătat și colecția de roci și de topoare și l-a învățat cum să tragă cu arcul. Îi plăcea să învețe de la bunicul. El știa foarte multe lucruri. Dacă ar fi putut, Hans ar fi preferat să locuiască cu bunicul pentru totdeauna.

Lecția

Nu peste multă vreme, vom putea merge și noi acasă la Domnul Isus, în casa Sa cerească – o casă cu mult mai mare decât vila bunicului Schmidt. Ioan ne povestește astfel despre Noul Ierusalim: „Zidul era zidit de iaspis și cetatea era de aur curat, ca sticla curată. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul: cea dintâi temelie era de iaspis, a doua, de safir...” (Apoc. 21,18.19).

Vă puteți imagina această cetate? „Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui... Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor” (Apoc. 22,3-5). Vreți și voi să locuiți în orașul

acela minunat? Dumnezeu vrea să fim cu El. Trebuie să credem că Domnul Isus a murit pentru păcatele noastre și să Îl rugăm să rămână în viața noastră pentru totdeauna. Apoi, să ne străduim în fiecare zi să trăim așa cum vrea Dumnezeu și să Îl iubim din toată inima. Aceasta înseamnă să fim pregătiți pentru revenirea lui Isus.

Aplicație

Gândiți-vă la câteva lucruri pe care ați dori să le faceți împreună cu Domnul Isus în casa Lui din cer. Împărtășiți aceste idei cu prietenii voștri și rugați-vă ca Dumnezeu să vă ajute să fiți la fel de iubitori ca Domnul Isus.

Discuție

1. Cum puteți să vă pregătiți pentru a locui împreună cu Domnul pentru totdeauna?
2. Aveți vreo rudă care nu L-a primit încă pe Isus? Cum puteți să o ajutați să se pregătească pentru viața din ceruri, alături de Dumnezeu?
3. Ce puteți să faceți cu lucrurile (de exemplu televizorul, computerul, jocurile, filmele, revistele) care vă împiedică să vă pregătiți să fiți cu Isus în ceruri?

Activitate

Desenați căminul ceresc și persoanele cu care ați vrea să fiți acolo. Arătați acest desen membrilor familiei voastre, dar și prietenilor și colegilor voștri care nu Îl cunosc pe Domnul Isus.

Linda Mei-Lin Koh este director al Departamentului Copiii de la Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea

PUNE PREȚ pe Săptămâna de Rugăciune

Nicio valoare din lumea aceasta nu se poate compara cu valoarea timpului petrecut în prezența lui Isus

*un timp special
pentru Isus*

Dorești să ai asigurate *Prelegerile Săptămânii de Rugăciune* pentru anul viitor?

Atunci abonează-te ACUM la revista *Curierul Adventist*.